

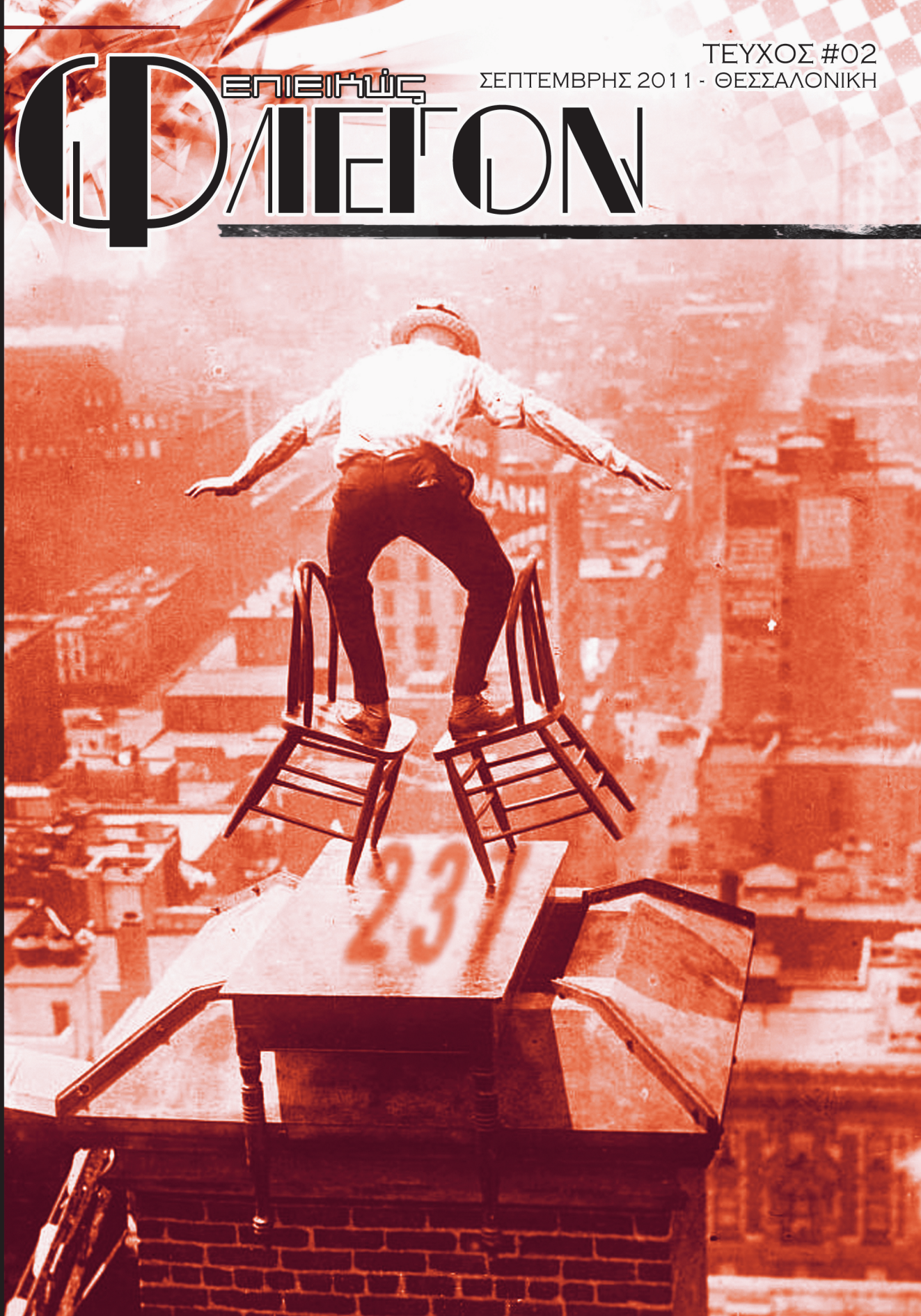
Φ

ΕΠΙΕΙΧΩΣ

ΔΙΕΓΓΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ #02

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2011 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μπήκα μέσα ψάχνοντας
εσένα.

Ένα μέρος γεμάτο κρέας
και βιβλία
Με τα κεφάλια των νεκρών
ζώνων πλάι
στα γράμματα
των διασήμων προς
τον κόσμο.

Το αίμα λέρωνε
το κάθε εξώφυλλο
κι ο μπαλτάς έκοβε σελίδες
και παιδάκια
με την ίδια ευκολία.
Διέσχισα το δωμάτιο
Μύρισα το νεκρό
Και τη σκέψη
Άνοιξα
Λίγο

Τον εαυτό μου
Και μέσα στο χασαπικοβιβλιοπωλείο
Έσυρα να βρω κάτι που να με ευχαριστήσει
Ζήτησα Μαρξ
Δεν είχε
Ζήτησα Κέρουακ
Δεν είχε
Ζήτησα Ρόμπινς
Ούτε Καστοριάδη

Μόρφασα και άφησα την ειρωνεία μου να αντανακλάται
στα ψόφια ζώα
Τα κόκαλα
Τα τομάρια

Το βλέμμα του φρεσκοσφαγμένου
Έπεφτε πάνω στα αδιάφορα λογοτεχνήματα
Και γυάλιζε
Για μια στιγμή
Σα να χαμογελούσε

Σαν μύγες η σχετική αηδία μου περιτριγύριζε βιβλία και
κρέατα

Με τον ιδιοκτήτη (αιματοβαμμένη ποδιά και μονόκλ)
Να κραδαίνει ανυπόμονα μια βρόμικη λεξοσκοτώστρα
Βρήκα τελικά ανάμεσα σε σπλάχνα αμνού και καρδιές
κοτόπουλου
Το βιβλίο σου.

Πλήρωσα
Σκούπισα τα αίματα καθώς μου τύλιγαν το βιβλίο σε
χασαπόχαρτο
Το πήρα
Κι έφυγα
Δε σε βρήκα.

02. Στο
Χασαποβιβλιοπωλείο

Κείμενο: LesLevresNues

Μια Κυριακή

...είχα πάει στο σπίτι των γονιών μου. Η μάνα μου χαίρεται να τρώμε όλοι μαζί. Ευτυχισμένες οικογενειακές στιγμές και τα γνωστά λοιπά. Γουστ ε χάπινες!

Μετά το φαί λοιπόν, έκατσα στον καναπέ και ξεφύλλιζα περιοδικά μπας και καταφέρω να ξεχάσω ότι εκείνη τη στιγμή το στομάχι μου διαμαρτυρόταν, αφού η χωρητικότητά του είναι πολύ μικρότερη από το γεύμα που του είχα προσφέρει. Έπεσε λοιπόν στα χέρια μου το περιοδικό “7επτά” της “ελευθεροτυπίας” και το μάτι μου έπεσε σε ένα άρθρο σε μια στήλη στα αριστερά: είχε λέει έρθει στη χώρα μας ο Τάδε βιολιστής που είναι το πρώτο βιολί σε Εκείνη την ορχήστρα και θεωρείται ο καλύτερος οργανοπαίκτης κλασσικής μουσικής στην εποχή μας. Μετά λοιπόν από μια εντυπωσιακή και μοναδική συναυλία στο μέγαρο (που αλλού άλλωστε) όπου χειροκροτήθηκε από πέντε χιλιάδες φιλόμουσους (και θα ήτο παραπάνω αν δεν ήταν ήδη σολντ άουτ οι θέσεις στα βελούδινα καθίσματα του μεγάρου) του ζητήθηκε με το αζημίωτο φυσικά, να στηθεί για μία ώρα σε μια κεντρική στάση του μετρό και να παίζει τα υπέροχα σόλο που είχε παίξει και την προηγούμενη βραδιά.

Ο σολίστ δέχτηκε. Και έπαιξε, έπαιξε, έπαιξε... Και δε σταμάτησε κανείς να τον κοιτάξει. Στα εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, άτομα που πέρασαν από μπροστά του εκείνη την ώρα, βασικοί ακροατές του ήταν δυο-τρία παιδάκια που τα τραβούσαν οι γονείς τους μετά από λίγο για να καθούν βιαστικά μες στο μετρό, και μια τετραμελής παρέα νέων.

Ο φιλότεχνος συντάκτης του άρθρου δείχνει αγανακτισμένος: πού πάει αυτός ο κόσμος; οι άνθρωποι έχουν αλλοτριωθεί τόσο και δεν έχουν χρόνο για τίποτα πέραν των υποχρεώσεών τους; δεν έχουν χρόνο να απολαύσουν λίγο Ραχμάνινοφ; Όου μάλ γκοντ! Τί καταστροφή!!! Η τέχνη και δει η μουσική πεθαίνουν μπροστά μας και εμείς κλείνουμε τα αυτιά μας και συνεχίζουμε να τρέχουμε για να προλάβουμε το στιδύποτε;;;

Μα... αγαπντέ μου... εμείς δεν έχουμε χρόνο να δούμε και να ακούσουμε τίποτα. Δεν είναι και δουλειά μας άλλωστε.

Δεν προλαβαίνουμε να δούμε τους ακρωτηριασμένους σέρβους που παρακαλούν για λίγα χρήματα στο πεζοδρόμιο. Δεν προλαβαίνουμε να δούμε τους πακιστανούς που κοιμούνται κάτω από τη βροχή σκεπασμένοι με ένα χαρτόκουτο - αυτοί χαλάν και την εικόνα της πόλης μας - δεν προλαβαίνουμε να δούμε το έντρομο βλέμμα των μικροπωλητών κάθε φορά που κυνηγιούνται και τρώνε ξύλο από τους κύριους πολιτzmάνους. Δεν προλαβαίνουμε να ακούσουμε τις κραυγές των μεταναστών που πετιούνται στη θάλασσα. Δεν προλαβαίνουμε να ακούσουμε τη ρουμάνα που κάθε βράδυ σπαράζει με σιωπηλά αναφιλητά μετά από τον επί πληρωμή βιασμό της. Δεν προλαβαίνουμε. Έχουμε δουλειά - σπίτι - οικογένεια εμείς.

Κύριε συντάκτη της επτά, δεν ξέρω αν πεθαίνει η τέχνη ή η μουσική, πάντως εμείς είμαστε ήδη όλοι νεκροί. Καληνύχτα σας.

ΥΓ: από τότε που διάβασα το άρθρο πάντως, αφιερώνω λίγο παραπάνω χρόνο στην ακρόασή μου για τους πλανώδιους οργανοπαίκτες. Δεν ξέρω αν το προηγούμενο βράδυ δίναν ρεσιτάλ στο μέγαρο. Πάντως κάθομαι.

Ανταποδοτικότητα

Μετά την κυκλοφορία του παρθενικού μας τεύχους, βρεθήκαμε στην παραδοσιακή άβολη θέση του να ακούμε μια σειρά από συνεχόμενα
“Μπράβο παιδιά, πολύ ωραίο ήταν”.

Ο κόσμος που το έλεγε αυτό, φαίνεται εξέλαβε την προσπάθεια μας ως ένα ψυχαγωγικό ανάγνωσμα και το έκρινε ανάλογο.

Μερικές όμορφες ιστορίες, λίγη ποίηση, δουλεμένο στήσιμο και ενδιαφέροντα άρθρα, χαλαρό διαβασματάκι διαλείμματος εξεταστικής.
Ωραία πράγματα...

Ευτυχώς, υπήρξαν φίλοι, σύντροφοι και γνωστοί που το αναγνώρισαν ως αυτό που είναι: μια πολιτική - και αισθητική παράλληλη - προσπάθεια. Και φυσικά, το έκριναν και ως τέτοιο.

Μιλήσαμε, διαφωνήσαμε, με άλλους τσακωθήκαμε και με άλλους τα συμφωνήσαμε, αλλά το βασικό είναι πως μας έδωσαν τροφή για σκέψη, διαβάζοντας πίσω απ' το κείμενο τις λεπτομέρειες που εμείς δεν καταφέραμε να διακρίνουμε. Τους ευχαριστούμε όλους.

Επίσης ευχαριστούμε θερμά όλους όσους μας έστειλαν υλικό αλλά δυστυχώς, λόγω έλλειψης χώρου, δεν συμπεριλάβαμε στο παρόν τεύχος.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Συντακτική ομάδα:

Δίσταρος, Ηρώας, LesLevresNues,
Σαμιαμίδι, Man-γούστα

Συνέβαλαν στο τεύχος:

Μελδόκιος, Rat Poison, Dementios,
Thrope, Finger, Κατίνα Παζινού, Modular,
Jnor

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Blog:

epieikwsflegon.squat.gr

E-Mail:

epieikws_flegon@yahoo.gr

Επιεικώς φλέγον

Έντυπο δρόμου, για την αισθητική διάσταση της πολιτικής και την πολιτική διάσταση της αισθητικής. Κυκλοφορεί ύπουλα: χέρι με χέρι, σε καταλήψεις και στέκια, σε καφετέριες, βιβλιοπωλεία και λοιπά σημεία της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων.

Η αναπαραγωγή μέρους ή όλου είναι από επιτρεπτή έως επιθυμητή, εφόσον χρησιμοποιηθεί για διαδικασίες που προωθούν την ελευθερία, την αυτονομία και όλα τα συναφή...

Περιεχόμενα

02. Στο χασαποβιβλιοπωλείο
03. Μια Κυριακή
- 04-05. Εισήγηση/Περιεχόμενα
- 06-09. Αισθητικό Ινστιτούτο
- 10-11. Η Πήξη
- 12-13. *Ναι, ρε!*
- 14-17. Προτάσεις (Μέρος 1ο)
- 18-19. *Μην αρνηθείς, το ξέχασες*
- 20-22. Συνέντευξη με κάποιους από την διαχειριστική ομάδα του Squat.gr
23. Προτάσεις (Μέρος 2ο)
- 24-25. *Να με συμπαθάτε*
- 26-27. *Λίγο πριν την πανσέληνο*
28. Δια-Δικτύωση
29. Θάνατος ή απλώς φέρε το μπλακεντέκερ
30. *Untitled*
31. *Περί γραφής και ανάγνωσης*
- 32-33. Στα ερείπια
- 34-38. Ιστορίες των από τα κάτω
39. Αποχαιρετιστήριο
- 40-41. Προτάσεις (Μέρος 3ο)
- 42-43. Στιγμές στην πόλη
- 44-45. *Η θλίψη άργησε 38 χρόνια*
- 46-49. *A macabre Story vol. 1*
50. Σε είδα
51. Συνηθισμένη πια

Αισθητικό ινστιτούτο

...έρευνες πάνω στην ασυνέχεια της Τέχνης

τραγούδια για να φουντώσουν οι φλόγες της δυσಾರೆσκείας

Θα μπορούσε κανείς να πει "Όλα άρχισαν το 1909 στο Σποκέιν". Πραγματικά, όμως, κάτι τέτοιο θα ήταν μέγιστη παραπληροφόρηση. Η ιστορία δεν αποτελείτε από κουκίδες κι ούτε φυσικά αποτελείται από μια σειρά βιβλιογραφίας. Εύχομαι μέσα σε όλα αυτά (θα φροντίσω μέσα σε όλα αυτά) να μη γίνει αυτή η σελίδα άλλη μια αποστειρωμένη σελίδα κούφιας (μη)ιστορίας αλλήλα να μπορέσω να πιάσω το κόκκινο νήμα που άφησαν τα τραγούδια και η ποίηση της αμερικάνικης εργατικής τάξης και να το τραβήξω λίγα εκατοστά, έστω, παραπέρα.

Κανένας δε μπόρεσε μέχρι τώρα να προσδιορίσει ποιά, έστω και στο περίπου, δεκαετία, πρωτοεμφανίστηκαν οι **Χόμπος** (Hobos). Εσωτερικοί μετανάστες, διαρκώς μετακινούμενοι, πηδώντας από το ένα τρένο στο άλλο κρυφά. Μεταλλωρύχοι, αγρεργάτες, οικοδόμοι, μα στο τέλος - τέλος ΕΡΓΑΤΕΣ, μην έχον-

τας στον ήλιο μοίρα, κάπου μετά τον αμερικανικό εμφύλιο, άρχισαν να μετακινούνται από πόλη σε πόλη κι από χωριό σε χωριό κυνηγώντας μια θέση εργασίας, μέσα στο χάος της πυρωμένης βιομηχανικής ανάπτυξης της χώρας. Εθνικότητα τους; Ένα μωσαϊκό εθνικοτήτων, μεταξύ άλλων, Ιρλανδοί, Μεξικανοί, Νέγροι (προσφάτως "απελευθερωμένοι") κι ότι άλλο μπορεί να βάλει κανείς στο νου του, για μια ήπειρο που οικοδομήθηκε πάνω στο αίμα των άπειρων στρωμάτων μετανάστευσης. Παρόλα αυτά, μετά το 1905, οι περισσότεροι από αυτούς θα δήλωναν περήφανα στα δικαστήρια του κράτους ότι είναι "πολίτες της

βιομηχανίας" και ότι η μόνη θρησκεία που έχουν είναι "οι βιομηχανικοί εργάτες του κόσμου" (IWW).

Το 1905 λοιπόν γίνεται το ιδρυτικό συνέδριο των iww με σκοπό να ενώσει την εργατική τάξη σε "μία μεγάλη ένωση", αναρχοσυνδικαλιστικού χαρακτήρα. Μετά τους αμφιλεγόμενους κοοπερατιβιστές, Ιππότες της Εργασίας και την Εθνική Ένωση Εργασίας, οι οποίες κατά κάποιο τρόπο απέτυχαν να οργανώσουν την εργατική τάξη, οι iww ήρθαν με άλλον αέρα να αλλιάξουν το τοπίο της εν βρασμό κοινωνικής κατάστασης. Εν ολίγοις, να προσφέρουν μια στέγη ενός δικτύου αλληλεγγύης στους οργανωμένους "από τα κάτω" εργάτες. Στο ιδρυτικό αυτό συνέδριο εμφανίστηκαν μεγάλοι και ιστορικοί αγωνιστές - συνδικαλιστές, όπως ο Μπιλ Χέϊγουντ, Λούσι Πάρσονς, Ντελεόν και η "Μητέρα" Μέρι Χάρις. Φυσικά, μέσα σε όλους αυτούς, δε θα μπορούσαν να λείψουν και τα πιο επισφαλή κομμάτια της εργατικής τάξης, οι χόμπος.

Οι Χόμπος, επιστρέφοντας πάλι σε αυτούς, υπήρξαν - τρόπω τινά - ο ακρογωνιαίος λίθος της αναρχο-συνδικαλιστικής προπαγάνδας. Διαρκώς, όπως είπαμε, μετακινούμενοι, ανώνυμοι, με συνεχώς εναλλασσόμενους συναδέλφους, αλλήλα και "**ορκισμένοι**" αυτόνομοι εργάτες, έσπερναν παντού το σπόρο της αμφισβήτησης. Κύριο μέσο της προπαγάνδας που έκαναν ήταν, θα έλεγε κανείς, η αντικουλτούρα που ανέπτυξαν, η οποία πέρα από τα σύμβολα και τους άγραφους κανόνες στους οποίους διέπονταν η ζωή τους, σημαντικό ρόλο έπαιξαν τα τραγούδια και η ποίηση. Τραγούδια και ποίηση με θεματολογία τους εργατικούς αγώνες, την εργατική υπερηφάνεια, τη σάτιρα απέναντι σε παπάδες και αφεντικά και φυσικά την εργατική αλληλεγγύη, έμεναν πάντα στα εργατικά συνδικάτα μέσα από τα οποία περνούσαν οι Χόμπος. Πολλές φορές, ένας Χόμπο στεκόταν στη μέση μιας πλατείας φωνάζοντας "*Με κλέψανε, με*

κλέψανε” και όταν το πλήθος μαζεγόταν να δει τι έγινε ο Χόμπο πέταγε την ατάκα έναρξης “με κλέψε το καπιταλιστικό σύστημα”. Εκεί άρχισε η παράσταση. Προπαγανδιστικοί λόγοι, σάτιρα, ενημέρωση και, ως επί το πλείστον, τραγούδι. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι ήταν σαν τους περιπλανώμενους τροβαδούρους - θεατρίνους, μόνο που θα ήταν άδικο να τους συγκρίνεις με καλλιτέχνες, καθώς κάθε άλλο παρά “διασκεδαστές” ήταν.

Με την προσχώρηση πολλών επισφαλών εργατών (ας μου επιτραπεί ο όρος) στους ιων, συχνά οι τοπικές οργανώσεις υιοθετούσαν αυτούς τους τρόπους προπαγάνδας, κι έτσι τα θεατρικά, τα stand up comedy, οι συναυλίες και οι λοιπές εκδηλώσεις μπηγαν στη ζωή των εργατών. Κάπου εκεί άρχισε και η καταγραφή όλης αυτής της έκφρασης, κυρίως από τα γράμματα που στέλνονταν στις εφημερίδες της οργάνωσης “Industrial Worker” και τη φιλιανδική “Industrialist” στις οποίες έφταναν δεκάδες γράμματα με τραγούδια και ποίηση πάνω στους εργατικούς αγώνες και τη ζωή που περνούσαν, η οποία διόλου εύκολη δεν ήταν μέσα από την καταπίεση, τις κρατικές (και παρακρατικές) δολοφονίες και τις εξαντλητικές συνθήκες και ώρες εργασίας. Κι έτσι, φτάσαμε στο 1909.

Το 1909 λοιπόν στο Spokane, μια πόλη στα βορειοδυτικά της πολιτείας Washington, ένας Χόμπο έχει έρθει για να εμψυχήσει νέα πνοή στη τοπική οργάνωση. Αυτός είναι ο J. H. Walsh. Μέσα σε όλα τα επιτεύγματα που κατάφερε η τοπική οργάνωση του Spokane ήταν και η δημοσίευση ενός μικρού βιβλίου με τον τίτλο “Τα Τραγούδια Των Εργατών, στο Δρόμο, στις Ζούγκλες¹ και στα Μαγαζιά - Τραγούδια για να Φουντώσουν οι Φλόγες της Δυσάρεσκειας” (*Songs of the Workers, on the Road, in the Jungles, and in the Shops - Songs to Fan the Flames of Discontent*). Το βιβλίο έμελλε να είναι και το δεύτερο σε κυκλοφορία κινηματικό βιβλίο, έχοντας ως πρώτο - φυσικά - το “κομμουνιστικό μανιφέστο”. Πάνω από τριάντα έξι εκδόσεις ακολούθησαν αυτή τη πρώτη θρυλική και κατέληξε σήμερα, άλλα εδώ και πολλά χρόνια να ονομάζεται “Το Μικρό Κόκκινο Βιβλίο Τραγουδιών” (*Little red songbook*). Την τόσο μεγάλη εξάπλωση του - φαντάζομαι - δε τη περίμενε κανένας.

Ο σκοπός του ήταν διπλός: να προπαγανδίζει και να μαζέψει χρήματα για τον αγώνα. Πολλοί “καλλιτέχνες” συμπεριλήφθηκαν στο μικρό αυτό βιβλιαράκι. Όλοι τους μέλη των ιων και οι περισσότεροι Χόμπος. Τα τραγούδια των Joe Hill, Ralph Chaplin, T-Bone Slim, Richard Brazier και άλλων, με τον Joe Hill να παραμένει ακόμα και τώρα ένας θρύλος για τους αναρχικούς και αριστερούς των Η.Π.Α.

*Are you almost split asunder
Loaded like a long ear jack
Boob why don't you buck like thunder
And dump the bosses off your back
All the agonies you suffer
You could end with one good whack
Stiffen up you ornery duffer
And dump the bosses off your back*

THE REBEL GIRL

Words and Music by Joe Hill

(Copyrighted, 1916)

There are women of many descriptions
In this queer world, as everyone knows,
Some are living in beautiful mansions,
And are wearing the finest of clothes.
There are blue blooded queens and princesses,
Who have charms made of diamonds and pearl;
But the only and thoroughbred lady
Is the Rebel Girl.
That's the Rebel Girl, that's the Rebel Girl!
To the working class she's a precious pearl.
She brings courage, pride and joy
To the fighting Rebel Boy.
We've had girls before, but we need some more
In the Industrial Workers of the World.
For it's great to fight for freedom
With a Rebel Girl.
Yes, her hands may be hardened from labor,
And her dress may not be very fine;
But a heart in her bosom is beating
That is true to her class and her kind.
And the grafters in terror are trembling
When her spite and defiance she'll hurl;
For the only and thoroughbred lady
Is the Rebel Girl.

1 Ζούγκλες : Περιοχές κοντά στους σιδηροδρόμους, στις οποίες μαζεύονται οι Χόμπος για ύπνο και ξεκούραση.

Φυσικά, με τα χρόνια τα τραγούδια ανανεώνονταν και προσθέτονταν κι άλλα, είτε γνωστών είτε αγνώστων δημιουργών. Παρόλα αυτά πολλά τραγούδια της πρώτης έκδοσης είναι γνωστά και τραγουδιούνται ακόμα και σήμερα. Την παράδοση αυτή ακολούθησαν μετέπειτα κι άλλοι, οι πιο γνωστοί από αυτούς είναι ο **Pete Seeger**, ο οποίος στις μέρες μας δίνει ακόμα συναυλίες προπαγανδίζοντας απεργίες, σαμποτάζ και τους *ιων* και τραγουδώντας το “*Dump the Bosses Off Your Back*”, αλλά και ο **Woodie Guthrie**, αποθανών αυτός, έχοντας γράψει στη κιθάρα του “*This Machine Kills Fascists*” και παίζοντας με αυτή ύμνους για τους εργάτες όπως το *John Henry*². Πιο σύγχρονος “συνεχιστής” θα λέγαμε ότι είναι και ο **Johnny Cash**, με πολλά εργατικά τραγούδια στο ενεργητικό του. Το βιβλιαράκι αυτό έκανε τους στίχους να ξεχυθούν στο δρόμο, στα τρένα, στη δουλειά. Πλήθος τραγουδιών εμφανίστηκαν μετά από αυτό.

Μετά τις αρχές του εικοστού αιώνα η τραγουδοποιία γνώρισε μεγάλη άνθηση στους κύκλους των ριζοσπαστών εργατών. Εκατοντάδες τραγούδια μιλούσαν για την εργασία (*Harvest War Song*, *The Ninety and Nine*, ...), για την οργάνωση (*Solidarity Forever*, *Union Talking*), αντιμιλιταριστικά (*Should I Ever Be A Soldier*) και αντικληρικά (*The Preacher and the Slave*, *Christians at War*). Πάρα πολλά εξιστορούν εργατικά κατορθώματα, απεργίες ή σατιρίζουν απεργοσπάστες και αφεντικά. Ο λόγος τους πάντα ευθύς και νοηματικά απλός με storytelling ή τραγούδια - μανιφέστα να αποτελούν τον κορμό του συνόλου. Μεταφορές και παρομοιώσεις συνήθως αποφεύγονται είτε γιατί ο τραγουδοποιός θέλει να δώσει ένα πιο ευθύ νόημα, είτε γιατί πολύ απλά το επίπεδο μόρφωσης ήταν πολύ χαμηλό.

Οι μελωδίες τους όλες γνωστές. Γνωστές από παλιά. Τραγούδια βόντβιλ (*Vaudeville*)³, γκόσπελ αλλά και γνωστά πατριωτικά - εμφυλιακά τραγούδια⁴. Αυτή ήταν η πρώτη ύλη των τροβαδούρων της εργασίας και της Ένωσης (*ιων*). Είναι πραγματικά ένα αξιοσημείωτο γεγονός, ότι μισό αιώνα πριν τον θεωρητικό Γκυ Ντεμπόρ και τους κατά τα άλλα *enrage* καταστασιακούς, οι επισφαλείς εργάτες είχαν χρησιμοποιήσει τη μέθοδο της μεταστροφής (*detournement*). Το 1967 ο Γ. Ντεμπόρ θα γράψει στη «*Κοινωνία του θεάματος*»: *Οι ιδέες βελτιώνονται. Το νόημα των λέξεων βελτιώνεται κι αυτό. Η λογοκλοπή είναι απαραίτητη. Την υπονοεί η πρόοδος. Πιέζει από κοντά τη φράση ενός συγγραφέα, χρησιμοποιεί τις εκφράσεις του, σβήνει μια λαθεμένη ιδέα, την αντικαθιστά με τη σωστή ιδέα*. Έτσι έπραξε και στη τέχνη. Έτσι έπραξαν και αυτοί οι τροβαδούροι της εργασίας, ενάντια στο θέαμα της αλλοτρίωσης, της εκκλησίας και του πατριωτισμού. Τραγική ειρωνεία μέσα σε όλα αυτά, το 1931 με αφορμή μια μεγάλη και αιματηρή απεργιακή σύγκρουση μεταλλεργατών με την εγχώρια κατασταλτική μηχανή στο Harlan η Florence Reece γράφει το φοβερό *Which Side are You On*, πάνω σε μελωδία χριστιανών βαπτιστών. Κάτι λιγότερο από έναν αιώνα μετά, γνωστό αλκοολούχο ποδόπληγμα το χρησιμοποιεί στο διαφημιστικό σποτ του. Η κοινωνία του θεάματος φαίνεται δε συγχωρεί ποτέ κι αν δε προσέξεις, σε εκδικείται.

Όπως κάθε ζωντανό κύτταρο αντικουλτούρας, έτσι και τα τραγούδια για “να φουντώσουν οι φλόγες της δυσaréσκειας” έχουν τη δική τους γλώσσα. Ουσιαστικά τη μόνη γλώσσα η οποία ήταν, είναι και θα είναι ζωντανή. Η γλώσσα του δρόμου. Η *Slang*. Δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει το εισαγωγικό σημείωμα, το οποίο δεν είναι άλλο από ένα απόσπασμα από το *Dump the bosses of your back*, και τότε θα καταλάβει ότι πρόκειται για μια φοβερά ιδιωματική γλώσσα. Απλή και όμως τόσο πολυήλικη, ώστε διαβάζοντας κάποια από τα τραγούδια της εποχής θα αισθανθείς σαν πυγμαίος στο Μπρούκλιν. Τρία είναι στην ουσία τους τα αίτια αυτής της εξάπλωσης της *slang*. Το πρώτο και σημαντικότερο στοιχείο είναι βέβαια η πολυπολιτισμικότητα μέσα στην οποία ζούσαν οι *ιων* και οι *Hobos*. Το δεύτερο είναι η ίδια η φύση των *Hobos*, η ίδια η οποία τους υποχρέωσε να αναπτύξουν δική τους κωδικοποίηση, σημειολογία και γλώσσα ώστε να μπορούν να είναι κατανοητοί μεταξύ τους χωρίς να γίνονται αντιληπτοί από τους διώκτες τους και από τα συντηρητικά στρώματα της κοινωνίας⁵. Μια τρίτη παράμετρος η οποία ήταν μάλλον και ελάσσονος σημασίας, είναι η συνθηματική λογοπλησία η οποία δημιουργήθηκε με σκοπό να περνά απαρατήρητη η πολιτική από τους ταξικούς εχθρούς.

2 John Henry : Πρόκειται για λαϊκό εργατικό θρύλο. Ο John Henry υπήρξε ένας μεγαλόσωμος εργάτης σιδηροδρόμου ο οποίος, σύμφωνα με το θρύλο, νίκησε σε αγώνα με βάρια ένα μηχανικό σφυρί το οποίο και είχε πάρει ο εργοστάβος για να μειώσει το ανθρώπινο δυναμικό. Ο John Henry το προκαλεί, το νικά κι έπειτα πέφτει νεκρός, μα αθάνατος.

3 Vaudeville : Τραγούδια του θεάτρου και του θεάματος. Η χρήση τους ποικίλει από θέατρο μέχρι ακροβατικά και *freak show*, αλλά και καμπαρέ, σαλούν και ότι άλλο πεδίο ελαφρολαϊκής ψυχαγωγίας εμπεριείχε μουσική και τραγούδι.

4 Όσοι από εσάς έχετε δει έστω και μία ταινία με καυλωμένους αμερικάνους πεζοναύτες θα έχετε ακούσει σίγουρα και τη μελωδία του *Solidarity Forever*, το οποίο δεν είναι άλλο από το *The Battle Hymn of the Republic* μετεστραμμένο.

5 <http://en.wikipedia.org/wiki/Hobo>. Εδώ έχει μια υποτυπώδη λίστα με εκφράσεις και σύμβολα που χρησιμοποιούσαν οι *Hobos*.

WHAT TIME IS IT?

DUMP THE BOSSES OFF YOUR BACK

By John Brill

(Tune: "Take It to the Lord in Prayer")

Are you poor, forlorn and hungry?

Are there lots of things you lack?

Is your life made up of misery?

Then dump the bosses off your
back.

Are your clothes all patched and
tattered?

Are you living in a shack?

Would you have your troubles
scattered?

Then dump the bosses off your
back.

Are you almost split asunder?

Loaded like a long-eared jack?

Boob--why don't you buck like
thunder?

And dump the bosses off your back.

All the agonies you suffer,

You can end with one good whack--

Stiffen up, you orn'ry duffer--

And dump the bosses off your back.

Οι δύο μεγάλοι πόλεμοι κατέστησαν τον συνδικαλισμό "πολυτέλεια". Το σύνθημα που έδωσε το κράτος για "εθνική ομοψυχία" ταυτόχρονα έκανε την απεργία και τον αντιμιλιταρισμό "προδοσία εσχάτη" και τον απεργό "πράκτορα" και "προδότη". Η λογοκρισία θριάμβευσε και οι iww κυνηγήθηκαν όσο ποτέ άλλοτε. Σημαντικό ρόλο βέβαια έπαιξε και η **Anarchists Exclusion Act**, ένας νόμος ο οποίος στην ουσία έβγαζε τους αναρχικούς "εκτός νόμου", με - όχι μόνο - φοβερές ποινές, αλλά και απέλαση από τη χώρα. Ο πόλεμος μαινόταν, το κράτος ήθελε τυφλή και υπάκουη παραγωγή και τα αφεντικά έτριβαν τα χέρια τους. Σε αυτή τη περίοδο, τα τραγούδια και γενικότερα η αντικουλτούρα, όπως είναι φυσικό παρήκμασαν και μια συντήρηση πλανιόταν στον αέρα με τη μυρωδιά των νεκρών, των οβίδων και του πατριωτισμού. Πολλές φυλακίσεις, πολλές απελάσεις. Μέχρι και ο Μπιλ Χέιγουντ κατέφυγε στη "θαλπωρή" του Σταλινισμού της Σοβιετικής Ένωσης, εμφανώς καταπονημένος από τη καταστολή. Τελειωτικό χτύπημα ο δεύτερος παγκόσμιος και ο μακαρθισμός. Όποιος τολμούσε να τραγουδήσει ή να γράψει επαναστατικά τραγούδια φυλακίζόταν ελαφρά τη καρδία. Ρουφιανιά, πατριωτισμός, καταστολή.

Με μία αναλαμπή μόνο τη δεκαετία του '60 κι άλλη μία ανάκαμψη στις όμορφες μέρες μας, οι iww και τα τραγούδια τους έμειναν στο παρελθόν, κοιτώντας πάντα που φτάνει το κόκκινο νήμα του μέλλοντος, με εμάς να το κουβαλάμε από τα υπόγεια στο παρόν. Από τις ζούγκλες με τα αραγμένα βαγόνια, τα στρατόπεδα του στρατού σωτηρίας, στις απεργίες σήμερα στα Starbucks και στα ξενοδοχεία, όπως είπε και ο Joe Hill⁶, we will sing one song.....

<http://www.archive.org/details/iwwstudyofameric0Obrisuoft>

<http://www.iww.org/>

<http://press.uchicago.edu/Misc/Chicago/143783.html>

http://www.historylink.org/index.cfm?DisplayPage=pf_output.cfm&file_id=7338

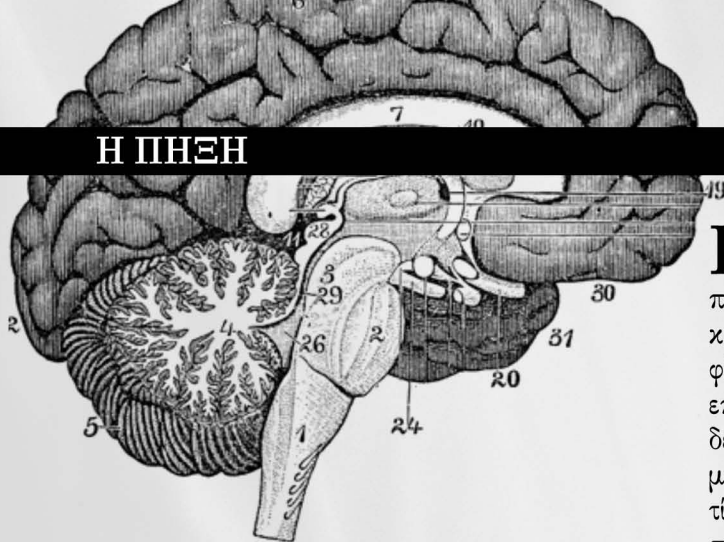
<http://onebigtorrent.org/torrents/3433/IWW-Little-Red-Songbook--Wobblies>

<http://onebigtorrent.org/torrents/3481/Pete-Seeger-The-Power-of-Song-2007>

Ενδεικτικά μπορεί κάποιος να κλέψει και το "Wobblies - μια εικονογραφημένη ιστορία των βιομηχανικών εργατών του κόσμου." Εκδόσεις ΚΨΜ.

⁶ Εμβληματικός χόμπο σουηδός μετανάστης, γνωστός για τα τραγούδια του και για τη προσφορά του στην Ένωση. Το 1914 κατηγορήθηκε για τη δολοφονία του Τζον Μόρρισον, πρώην μπάτσου, στη συντηρητική, μορμονική Utah. Καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε τον επόμενο χρόνο. Πριν πεθάνει είπε: "Μη θρηνεύετε, οργανωθείτε". Τα πιο γνωστά τραγούδια του είναι "The Preacher and the Slave", "Rebel Girl", "There is Power in the Union" και "The Tramp".

Η ΠΗΞΗ

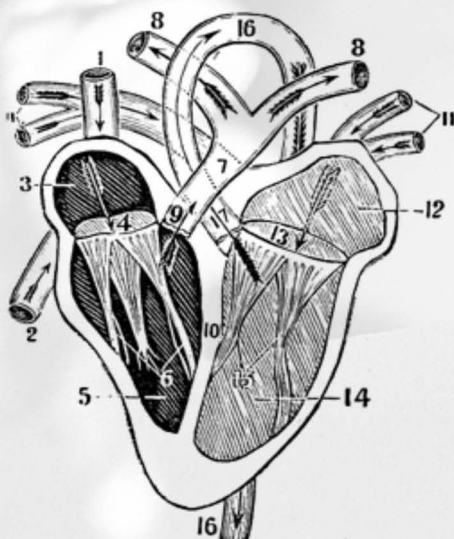

Η πήξη είναι η διαδικασία μετατροπής του υγρού σε στερεό. Η σημερινή κοινωνία έχει εδώ και καιρό αντιληφθεί ότι μέσω της πήξεως πλείστα όσα επιτεύγματα είναι εφικτά. Επί παραδείγματι, όλοι οι καλοί κύριοι στις μέρες μας προσλαμβάνουν επαγγελματίες πήκτες για να αποπερατωθεί αξιόπιστα και με ασφάλεια μία κοπιαστική, απαιτητική μα απαραίτητη εργασία.

Εύκολα γίνεται κατανοητό πως η πιο βασική πήκτική διαδικασία είναι η αποκρυστάλλωση των τύψεων συνειδήσεως σε στερεούς κυβίσκους ωχρόφαιης και πορώδους ουσίας. Τοιούτοτρόπως, καθίσταται δυνατόν να τοποθετηθούν σε υδατοστεγείς, αποστειρωμένες και υποαλλεργικές πλαστικές συσκευασίες, τυποποιημένου μεγέθους και σχήματος, να πεταχθούν σε κάδους απορριμάτων και άκοπα να μεταφερθούν σε κατάλληλους χώρους υγειονομικής ταφής υπολλειμάτων, ή να κατεργασθούν χημικά και βιολογικά, καταλήγοντας να ανακυκλώνονται με τη μορφή λιπάσματος και ζωοτροφής.

Πέρα από την αυτονόητη εξοικονόμηση πλουτοπαραγωγικών πόρων και την τεράστια οικολογική σημασία που ούτως ή άλλως έχει η ανακύκλωση των πεπηγμένων τύψεων, παρουσιάζει οφέλη στην υγεία του σώματος του καθενός και της κοινωνίας όλων. Μέσω της πήξεως άρα είναι δυνατή μία σπάνια σύμπληξη ατομικού, κοινωνικού και περιβαλλοντικού οφέλους. Ιατρικά, η παραμονή σε περιοχή όπου βρίσκονται υγρές τύψεις σε προκαταρκτικό στάδιο και η κατακράτησή τους μέσα στον οργανισμό σε καλπάζουσες παθολογίες μπορεί να προκαλέσει απώλεια της όρεξης, μειωμένη ανάπτυξη, τύφο, κατάθλιψη και παραμέληση της φροντίδας της τριχοφυΐας του προσώπου και του τριχωτού της κεφαλής στους άνδρες και των ποδιών και του εφηβαίου στις γυναίκες. Κοινωνικά, οδηγεί στην απομόνωση, στην αυτοκαταστροφική και αναίτια αναζήτηση προσωπικών ευθυνών και στην τήξη των ασάλλινων δεσμών αγάπης ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις, που είναι το θεμέλιο της κοινωνίας μας.

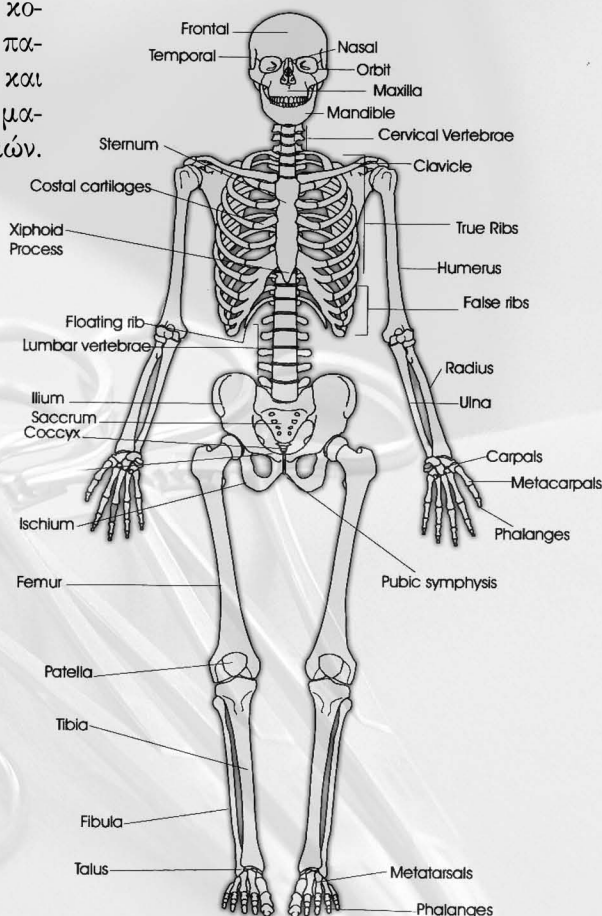
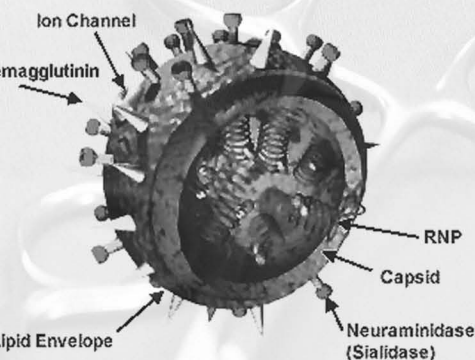
Είναι βέβαια αδήριτη η ανάγκη για την κοινωνική συνοχή και ευημερία η λειτουργία του δικτύου διανομής απορριμάτων να είναι απρόσκοπτη και επί εικοσιτετράωρου βάσεως, ώστε επιτυγχάνεται συνεχής ροή πεπηγμένων τύψεων από τα αστικά κέντρα στους χώρους ταφής. Ειδάλως ελλοχεύει ο κίνδυνος τήξης των κυβίσκων, με αποτέλεσμα να ρέουν οι τετηγμένες τύψεις

ακατάσχετα προς όλες τις κατευθύνσεις, πνίγοντας και καταστρέφοντας χοροεσπερίδες, λαχειοφόρους αγορές, φιλανθρωπικά γκαλά, συναυλίες συμπαράστασης και τηλεμαραθωνίους αγάπης σε πανελλήνια ζωντανή μετάδοση.

Φυσικά κάτι τέτοιο είναι απαράδεκτο και ανάρμοστο και πρέπει να αποφεύγεται απαρέγκλιτα. Όσο ύπουλη και να είναι η τύψη στην αρχική υγρή μορφή της, οι κοινωνικές και σωματικές επιπτώσεις αργούν να εμφανιστούν και είναι απόλυτα ιάσιμες, με την επίσκεψη σε οιοδήποτε δημόσιο ή ιδιωτικό νοσοκομειακό ίδρυμα. Εντούτοις, η πήξη αλλάζει τη μοριακή δομή της ουσίας με τέτοιον τρόπο ώστε αν επαναυγροποιηθεί και συγκεντρωθεί σε μεγάλες ποσότητες, να είναι ουσία ιδιαίτερος διαβρωτική, δύσσομη και επικίνδυνη. Αν έρθει σε επαφή με ένδυση υψηλής ραπτικής μπορεί να κηλιδώσει ανεξίτηλα το πιο ακριβό και ραφιναρισμένο ύφασμα και να σπιλώσει τη φήμη του κατόχου άπαξ διαπαντός. Αν χυθεί έστω και μία σταγόνα της σε τηλεοπτική συσκευή, την καταστρέφει ολοκληρωτικά και πέρα από κάθε προσπάθεια επιδιόρθωσης. Θιασώτες της μοντέρνας δημοφιλούς κουλτούρας, λάτρεις της μουσικής, του κινηματογράφου και του ημερισίου κοσμικού τύπου μπορεί να στραφούν σε παρηκμασμένες, γραφικές, επιβλαβείς και γκροτέσκες διασκεδάσεις, ή στη χρήση μαλακών ψυχαγωγικών ναρκωτικών ουσιών.

Ενθυμείστε λοιπόν να στερεοποιείτε καθημερινώς τις τύψεις σας, είτε μόνοι σας, είτε προτιμητέα με τη βοήθεια κάποιου εκπαιδευμένου επαγγελματία πήκτη, πιστοποιημένου από το υγειονομικό. Αν δεν είστε αμελείς, οι τύψεις σας θα είναι πάντα στην ακίνδυνη και οφέλιμη στερεά μορφή τους και η προσωπική και οικιακή υγιεινή θα είναι σε άφογο επίπεδο. Όπως γνωρίζουμε άλλωστε, η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά...

μέσα στην ψύχρα
του πρωινού

η Νούσκα θυμήθηκε πως
κάποτε γνώριζε κάποια
που ήξερε με ακρίβεια
την ώρα που ξημερώνει
στην Αϊτή

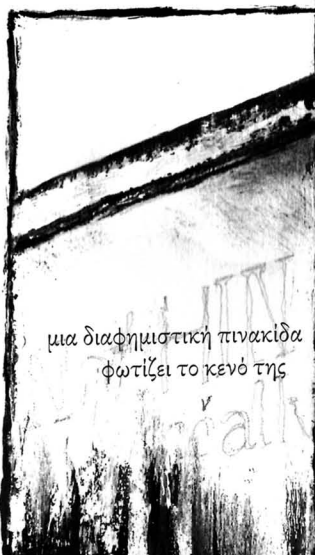

κάπου στην
αχιλλέως,

σε μια συμπαθή
κίνηση ειλικρίνειας,

μια διαφημιστική πινακίδα
φωτίζει το κενό της

ο Αμπντούλ, άνεργος, ξαπλωμένος σ' έναν
δρόμο που τις μικρές ώρες
γλιτώνει απ' τα χούγια
της κυκλοφορίας,

ανάβει ένα τσιγάρο
στην υγεία της
πλατείας Ταχρίρ

η Α θυμίζει στον Β
πως υπάρχουν χιλιάδες δρόμοι

που χτίζουν την
απόσταση που τους
χωρίζει

ο Β θέλει να περπατήσει
μόνο το δρόμο που διανύει
την απαλή καμπύλη
της κοιλιάς της

σε μια πιο αξιόλογη
μελλοντική κοινωνία,

τα ονόματα των
δρόμων των πόλεων
θα αλλάζουν κάθε φορά
που περπατιούνται
από κάποιους

η Ρ. προσπαθεί σήμερα να οργανώσει τους τρόπους
για να σταματήσει τους δρόμους να περνάνε από πάνω μας

ο Χ. που είναι νέος, παίζει κιθάρα κι αγαπάει
τα ηλίθια κλισέ, συνηθίζει να τονίζει
πως ο ουρανός της μητρόπολης
δεν έχει αστέρια

η Βίκυ Π., χρόνια τώρα, ισχυρίζεται πως,
στον ίδιο μητροπολιτικό ουρανό, μπορεί να
διακρίνει τις μελλοντικές επαγγελματικές &
συναισθηματικές επιδόσεις

όσων έχουν
τηλεόραση

η Μαρία,
που
απολύθηκε
και ταξιδεύει
τη μητρόπολη
χωρίς
εισιτήρια,

βλέπει την λύσσα της και ξέρει
ότι είναι δική της
και της τάξης της,
αναγνωρίζει την ανατριχίλα
στα μάτια αυτών που αρχίζουν
να συνειδητοποιούν ότι
το μέλλον δεν είναι γραμμένο
και ξέρει,

κάθε μέρα όλο και πιο καλά,
ότι

το μόνο μας άστρο

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

...Μέρος 1ο

Η Λέξη για τον Κόσμο είναι Δάσος

Συγγραφέας: Ούρσουλα Λε Γκεν

Κατηγορία: **Steal it**

Εκδόσεις: Παρά Πέντε

Χρόνια πριν το Hollywood μετατρέψει τον μύθο αυτό στο τρισδιάστατο υπερθέαμα ονόματι "Avatar", η Λε Γκεν μας τον διηγήθηκε με βαθιά συνείδηση και απλότητα.

Ο πλανήτης «Νέα Ταϊτή» έχει μετατραπεί σε αποικία της γης, που παλεύει με νύχια και με δόντια να τον "εξημερώσει". Έχοντας ήδη εξαντλήσει τους φυσικούς πόρους της πατρίδας τους, ο милитарιστικός, πατριαρχικός και αχόρταγα κερδοσκοπικός κόσμος των γήινων ξεχύνεται σαν παράσιτο στο σύμπαν αναζητώντας νέους τόπους προς εκμετάλλευση. Στα δάση της Νέας Ταϊτής, βρίσκουν έναν μικρό παράδεισο, που όμως κατοικείται από μια μικροσκοπική, γαλήνια φυλή: τα κρήτσι. Μια φυλή που ακροβατεί ανάμεσα στον κόσμο του πραγματικού και εκείνον του ονείρου και ζει σε πλήρη ισορροπία με το περιβάλλον της. Σύντομα οι δύο πολιτισμοί θα έρθουν σε σύγκρουση, που θα κρίνει το μέλλον ενός ολόκληρου κόσμου...

Share it: Το παρόν μοιράζεται. Αυτά που το δημιούργησαν θέλησαν να συνεισφέρουν τις όποιες ιδέες / θέσεις / εμπνεύσεις τους δίχως την διαμεσολάβηση του χρήματος. Μπορείτε να το βρείτε να κυκλοφορεί ελεύθερα στους (διαδυκτιακούς ή μη) χώρους που αναγράφονται στην περιγραφή του. Με την σειρά σας μοιράστε το με οποιονδήποτε τρόπο επιλέξετε.

Buy it: Το παρόν πωλείται, είτε με τιμή κόστους είτε με ελεύθερη συνεισφορά. Αυτά που το δημιούργησαν χρησιμοποιούν τα έσοδα για να καλύψουν τα έξοδα / για την συνέχιση της δουλειάς τους / για να χρηματοδοτήσουν κάποια κινηματική διαδικασία. Ως ελάχιστο δείγμα σεβασμού, σας προτείνουμε να το αγοράσετε.

Steal it: Το παρόν πωλείται, αλλά αυτοί που το δημιούργησαν επέλεξαν κάποια εταιρία διακίνησης (δισκογραφική, εκδοτικό οίκο κτλ). Αρνούμεστε να προσφέρουμε στις εταιρίες αυτές την υπεραξία από την δουλειά του δημιουργού. Σας προτείνουμε να το κλέψετε είτε από κάποιο -μεγάλο κατά πρόταση- κατάστημα, είτε κατεβάζοντάς το απ' το internet.

Think it: Το παρόν πωλείται και τα έσοδα πάνε στην τσέπη του δημιουργού δίχως την διαμεσολάβηση εταιρίας διακίνησης ή διαφήμισης. Η συζήτηση για την εμπορευματοποίηση της τέχνης και των ιδεών είναι τεράστια και ανεξάντλητη. Σας προτείνουμε να κρίνετε και να πράξετε ανάλογα με το ποίον του δημιουργού.

W/E (whatever): Δεν έχουμε ιδέα με ποιά διαδικασία και από ποίον φτιάχτηκε το παρόν. Μπορείτε να κάνετε ότι νομίζετε...

"Άκου, λοχαγέ Ντέιβιντσον", είπε το κρήτσι μ' αυτή την ήσυχη φωνούλα που ζάληζε και ανακάτευε τον Ντέιβιντσον, "είμαστε και οι δύο θεοί, εσύ κι εγώ. Εσύ είσαι παράφρων, και εγώ δεν ξέρω αν είμαι στα καλά μου. Αλλά είμαστε θεοί. Δεν θα υπάρξει ποτέ άλλη συνάντηση στο δάσος σαν αυτή εδώ ανάμεσα μας. Φέρνουμε ο ένας στον άλλο δώρα που μόνον οι θεοί φέρνουν. Εσύ μου έφερες ένα δώρο, το να σκοτώνεις ομοίους σου, τη δολοφονία. Τώρα, όσο πιο καλά μπορώ, σου δίνω το δώρο του δικού μου λαού, που είναι το να μη σκοτώνεις. Νομίζω ότι και οι δυο μας βρίσκουμε ο ένας το δώρο του άλλου βαρύ φορτίο. Πάντως, πρέπει να το σηκώσεις μόνος σου."

Η ματωμένη κάμαρα

Συγγραφέας: Άντζελα Κάρτερ

Κατηγορία: **Steal it**

Εκδόσεις: Χατζηνικολή

Η Άντζελα Κάρτερ, αρπάζει τα παραμύθια των παιδικών μας χρόνων και τα βυθίζει στην αρχέγονή τους μορφή.

Ο κόμης βιάζει το πτώμα της Χιονάτης ενώ η μητριά παρακολουθεί αμίλητη. Η νεαρή με την κόκκινη κάπα, γοητεύεται από τον αρπακτικό Λύκο. Ο πατέρας της Πεντάμορφης χάνει την κόρη του στα χαρτιά και την παραδίδει στο Τέρας. Οι γνωστές φιγούρες, απαλλαγμένες από κάθε αθωότητα, παρελαύνουν μπροστά στα μάτια μας σε μια υπόγεια συζήτηση πάνω στο ζήτημα των φύλων, πλινθισμένη από ένα οργιαστικό καρναβάλι έρωτα και βίας, αίματος και πάθους.

"Θα πάρω δυο μεγάλες χούφτες από τα μαλλιά του που θροίζουν καθώς είναι ξαπλωμένος, μισός να ονειρεύεται και μισός ξύπνιος, και αθόρυβα θα τα πλέξω σκοινιά, για να μη ξυπνήσει, και, απαλά, με χέρια τρυφερά σαν τη βροχή θα τον πνίξω."

Μετά εκείνη θα ανοίξει όλα τα κλουβιά και θα αφήσει ελεύθερα τα πουλιά και θα μεταμορφωθούν ξανά σε νεαρά κορίτσια, όλα με τη μελανιά του στο λαιμό.

Θα κόψει την υπέροχη χαίτη του με το μαχαίρι που χρησιμοποιεί για να γδάρει τα κουνέλια, θα κουρδίσει το παλιό βιολί με τις πέντε μοναδικές χορδές από τα σταχτοκαφετιά μαλλιά του.

Μετά θα παίζει ατονική μουσική χωρίς χέρι να το αγγίζει. Το δοξάρι θα χορεύει πάνω από τις καινούριες χορδές μοναχό του και οι χορδές θα φωνάζουν: «μητέρα, μητέρα, με δολοφόνησες!»

Αντίδοτο στα δηλητήρια της πολιτιστικής βιομηχανίας
Τεύχος #4, Φθινόπωρο 2010

Κατηγορία: Buy it

www.antidotozine.gr

Τέταρτο τεύχος και το Αντίδοτο ωριμάζει. Όχι πως έχασε το μεράκι και τον χαβαλέ του - μη παρεξηγηθούμε κιόλας... Απλά σ' αυτό το τεύχος, το ψητό είναι τα άρθρα, στα οποία φαίνεται πως έχει πέσει πολλή δουλειά και ψάξιμο. Δίχως άλλο πρόλογο λοιπόν, το εν λόγω ψητό είναι: αρχικά δύο συνεντεύξεις / συζητήσεις, η μια με τους Παρείσακτους και η άλλη με κόσμο που ασχολείται με την κουλτούρα του γκραφίτι (η δεύτερη ειδικά έχει πολύ ενδιαφέρον και σίγουρα δεν χωράει εδώ να αναφερθούν όλα τα θέματα που ανοίγει...). Το "Η σύγχρονη τέχνη απαιτεί ανάπλαση..." παρέα με την "Ψειριστική" και το διήγημα "Οι φράουλες ανθίζουν την άνοιξη" ασχολούνται με τον βούρκο της σύγχρονης, ντόπιας καλλιτεχνικής πραγματικότητας, από διαφορετική σκοπιά το καθένα, καλογραμμένα και αιχμηρά όσο πρέπει. Στο "Με αφορμή μια (ακόμη) απαγόρευση" και το "Ας μιλήσουμε για τη βία" διαβάζουμε για θέματα αρκετά ευαίσθητα και - αν μη τι άλλο - γουστάρω που ένα zine κάθησε και προσπάθησε να τα ανοίξει. Καλό και το άρθρο για τους MC5, κλασσική αξία τα reviews, άπειρο γέλιο το "μίλα μου πάνικα", όνειρο η "Νέα γραμματική". Πολύ πράγμα. Και για να μη πlette ότι τους γλύφουμε που κάναν καλό review στο Επικεικώς Φλέγον, να πω ότι το χαρτί γραφής είναι καλό για βιβλία αλλά δε μ' αρέσει για έντυπα. Αυτά.

Το δικαίωμα στην τεμπελιά

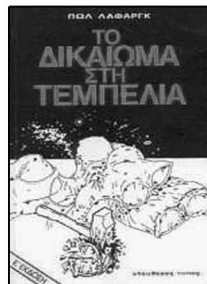
Συγγραφέας: Πωλ Λαφάργκ

Κατηγορία: Buy it

Εκδόσεις: Ελεύθερος Τύπος

Στρατευμένος μα αιρετικός κομμουνιστής. Γαμπρός του Μαρξ. Αυτοκτόνησε μαζί με τη γυναίκα του σε ηλικία 70 ετών, πριν "τα ανελέητα γηρατειά, που θα μου αφαιρέσουν μια - μια όλες τις ηδονές και τις χαρές της ύπαρξης και θα με απογυμνώσουν από τις φυσικές και πνευματικές μου δυνάμεις". Αυτός είναι ο Λαφάργκ. Και, μέσα σε 35 σελίδες, με χαλαρότητα και ειρωνεία, δίχως εξειδικευμένη ορολογία και πολυδαίδαλες αναλύσεις, ο κύριος αυτός έγραψε την Βίβλο της άρνησης της εργασίας, ένα από τα πιο πολυσυζητημένα πολιτικά έργα του περασμένου αιώνα.

Διάσπαρτο με απλά παραδείγματα απ' την ιστορία του ανθρώπου, αναφορές απ' την επικαιρότητα, παραθέματα φιλοσόφων και στοχαστών, το "Δικαίωμα στην τεμπελιά" υπερασπίζεται μια και μόνο βασική αξία: πως ο άνθρωπος, είναι φτιαγμένος για να απολαμβάνει τις ηδονές της ζωής, και πως η εργασία έρχεται πλήρως αντιπαραθετικά μ' αυτή του την ανάγκη.

"Ας είμαστε τεμπέληδες σε όλα εκτός απ' τον έρωτα, το πιστό και την τεμπελιά"

Λέσσιγκ

Οι κουλτούρες της νύχτας
Συγγραφέας: *Bryan D. Palmer*
Κατηγορία: *Steal it*
Εκδόσεις: *Σαββάλας*

Με δυο προτάσεις: η ιστορία της ανθρώπινης παραβατικότητας απ' τον Μεσαίωνα ως σήμερα, μια σύνοψη 8 αιώνων νυχτερινής κίνησης και παρανομίας. Τέσσερις μήνες το πάλευα το ρημάδι, μα άξιζε με το παραπάνω τον κόπο! Κάποια κεφάλαια του είναι κάπως δύστροπα, άλλα κυλάνε σαν νεράκι. Κάποια είναι βαρετά, άλλα σε αφήνουν με το στόμα ανοιχτό...

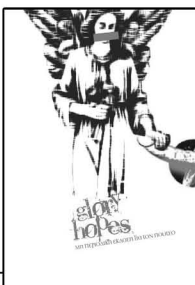
Έχοντας σαν κεντρικούς, αλληλεπένδους άξονες ανάλυσης τον παππού Μαρξ - για τις οικονομικές / υλικές συνθήκες - και τον Φουκώ - για το ψυχολογικό background - ο Palmer αναζητά στην μακρά διήγηση της νύχτας όλες εκείνες τις στιγμές που η υπέρβαση των κανόνων της ημέρας μετουσιώθηκαν σε αρνήσεις, ελευθερίες και αντιστάσεις.

Για να πάρετε μια ελάχιστη ιδέα για τον πλούτο του υλικού, ακολουθούν επιγραμματικά τα 19 κεφάλαια:

Η αγροτική νύχτα στον μεσαίωνα (αίμα, άρτος και ανιερές πράξεις), το κυνήγι μαγισσών (μάγισσες), η αριστοκρατική πορνογραφία του Γουίλκς και του Ντε Σαντ (ελευθερίες, ελευθεριότητα και ελευθερία), Ιακωβινισμός και επαναστατικές λésχες του 18ου (συνομοσίες της νύχτας), η γοτθική λογοτεχνία (τέρατα της νύχτας), τα σκοτεινά επαγγέλματα του πρώιμου καπιταλισμού (έργα της νύχτας), η ιμπεριαλιστική επέκταση στην Αφρική και τον Νέο Κόσμο (σκοτεινές ήπειροι), οι πειρατές και οι κοινότητες των εξεγερμένων σκλάβων (στη σκιά των αυτοκρατοριών), οι αδελφότητες, οι μυστικές στοές και οι ταβέρνες (κοινωνικότητες της νύχτας), η επαναστατική τρομοκρατία στις αρχές του 20ου αιώνα (νύχτες βομβιστών), η μεταφυσική διάσταση της εκμετάλλευσης στις αποικίες (δουλεύοντας για το διάβολο), η παραβατική σεξουαλικότητα (νύχτες από δαντέλα και δέρμα), τα πανηγύρια της προλεταριακής εξέγερσης (γιορτές της επανάστασης), η σιωπηλή αντίσταση των νεανικών συμμοριών και των παιδιών του swing στην φασιστική νύχτα (δεκατία σκότους), η προκλητική επέκταση της jazz (μπλουζ, τζαζ και χαμαιτυπεία), οι μπηνκ και ο μπουεμισμός (περίπατος στην άγρια πλευρά), τα ασπρόμαυρα δράματα στην λογοτεχνία και τον κινηματογράφο (νουάρ), η μαφία και ο υπόκοσμος (νύχτες συσσώρευσης), οι αστικές φυλετικές εξεγέρσεις του 20ου αιώνα (η κατάρρευση των πόλεων).

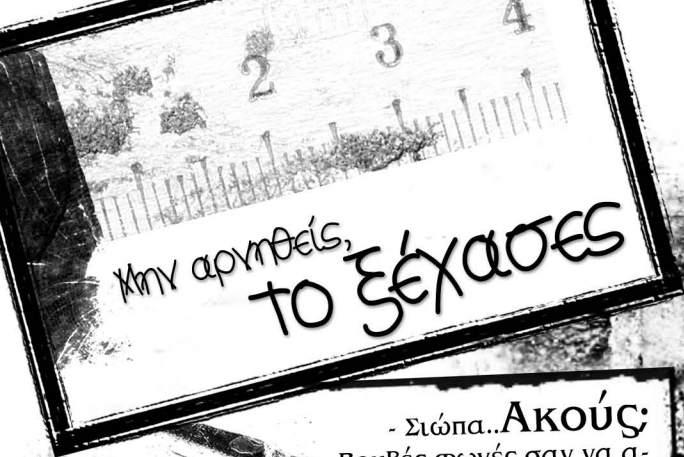
“Η νύχτα είναι διαφορετική, το αντίθετο της ημέρας, που το χαρακτηρίζουν το σκοτάδι και ο κίνδυνος, αλλά οι ελευθερίες της αντισταθμίζουν τους φόβους της. Η νύχτα μας επιτρέπει να δραπετεύσουμε από τις αγγαρείες της ημέρας, τη μονοτονία της καθημερινότητας που περιορίζει την ανθρωπότητα σε συγκεκριμένα καθήκοντα, υποχρεώσεις και εργασίες.”

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

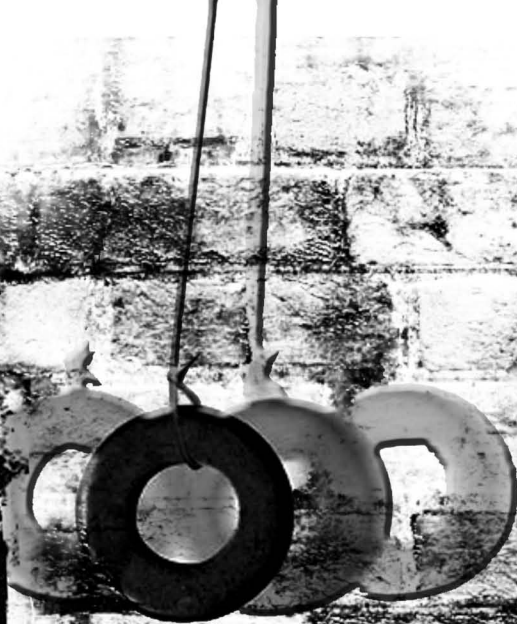
Οι πανταχού παρόντες ομοφοβικοί, ας αποφύγουν αυτό το εντυπάκι: γιατί κάποιοι, επιτέλους, βαρέθηκαν να κρύβουν τις επιθυμίες τους πίσω από ηχομονωμένους τοίχους και κάτω από ιδρωμένα σκεπάσματα και επιλέγουν να αποκαλυφθούν με έναν τρόπο γλυκά σοκαριστικό. Α-ναζητήστε το στο <http://gloryhopes.blogspot.com/>

[download]
<https://sites.google.com/site/gloryhopes/home/gloryhopes-vol1>

- Σιώπα..**Ακούς**:
Βουβές φωνές σαν να ακούγονται. Μα τώρα, όχι, όχι, πιο καθαρά μου έρχονται. Άηχες, πνιχτές κραυγές στα σίγουρα ακούω.

- Σταμάτα, μη λες τέτοια μπορεί να μας ακούνε χαζέ. Δεν υπάρχει περίπτωση, μπερδεύτηκες. Θυμάσαι που μας το είπε ο δάσκαλος, το εκκρεμές ποτέ δεν κάνει λάθος και όποιος τολμήσει...
θυμάσαι τα λόγια του;
Δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι.

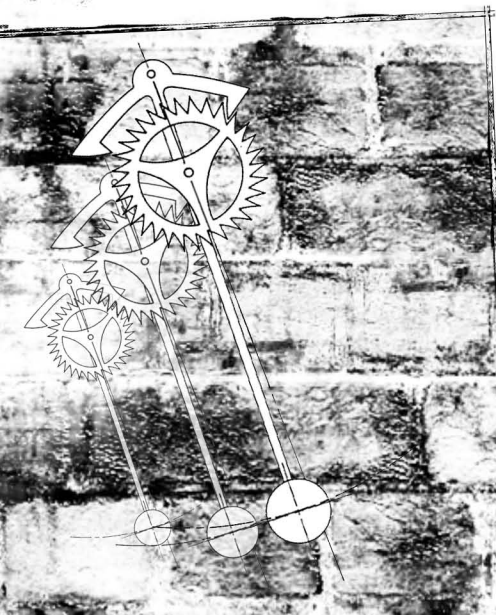
- Μα σου λέω είμαι σίγουρος.

Πριν, περνούσα έξω από την Μεγάλη Αίθουσα. Ήταν κόσμος μαζεμένος, κανείς δεν μιλούσε. Μονάχα ο φρουρός έλεγε σε ένα ψηλό άνδρα που φορούσε το επίσημο καπέλο - ναι το φορούσε - ότι μέσα στη νύχτα στάθηκε κάποιος μπροστά στην πύλη της Αίθουσας και φώναξε μια λέξη. Αργά και σταθερά, έπειτα χάθηκε.

- Τι είναι αυτά που λες; Σε παρακαλώ δεν είναι ώρα για αστεία, σε λίγο κρίνεται το δίπλωμα μου. Δεν είναι ώρα για αστεία!

- Ούτε και εγώ έχω όρεξη για πλάκα. Ο φρουρός συνέχισε λέγοντας ότι εκείνη τη στιγμή άκουσε τον πιο φάλτσο ήχο της ζωής του, έτρεξε στο εκκρεμές και είδε την μια χορδή να ξεσκίζεται.

- **Ω, Θεέ μου** η ισορροπία, πάει η ισορροπία! Δεν είναι δυνατόν, ο δάσκαλος το είχε πει, το εκκρεμές δεν κάνει ποτέ λάθος. Σε λίγο κρίνεται το δίπλωμα μου, δεν γίνεται!

- Σταμάτα, πως κάνεις έτσι; Από παιδιά το λέγαμε και το φανταζόμασταν. Τόσα παιχνίδια, δεν θυμάσαι;

- Εσύ είσαι τρελός, δεν είμαστε πλέον παιδιά. Μεγαλώσαμε, το απόγευμα θα είμαι δικηγόρος και εσύ μιλάς για παιδικά παιχνίδια.

- Τα έχεις χάσει τελείως, άνοιξε το παράθυρο! Πάει και ο μετρονόμος, μόλις άκουσαν το φρουρό να τα λέει αυτά, μια παρέα έφυγε τρέχοντας. Λίγα λεπτά αργότερα, πάει και ο μετρονόμος!

- Αχ, δεν σε αντέχω. Αν κάτι από αυτά που λες είναι αληθινό, αλλοίμονο! Όλα τα όνειρά μου, η καριέρα, το γραφείο, το καινούριο διαμέρισμα ααα όλα χαμένα.

- Είσαι με τα καλά σου; Άνοιξε τα αυτιά σου! Επιτέλους! Ακούς; Την ακούς, ελεύθερη μελωδία, χωρίς τα μέτρα και τα σταθμά τους. Σταμάτα να κλαίγεις για τη ζωή που σου πετάξανε. Έγινες σαν και αυτούς;

- Μη λες βλακείες, ποτέ δεν θα γίνω σαν και αυτούς. Απλά τώρα, τα πράγματα θα έστρωναν σιγά σιγά, θα έπαιρνα το δίπλωμα, μετά το γραφείο, θα έβγαζα δικά μου λεφτά και το καινούριο διαμέρισμα.

- Έλα, θυμήσου τα λόγια που μας είχε πει ο Ρίος. Το πρόσωπό του δεν φαινόταν μέσα στις σκιές, αλλά τα μάτια του έλαμπαν..

- Σσος... Μη μιλάς για αυτό! Αν μας ακούσει κάποιος, αν μάθουν ότι ήμουν στους... πάει το δίπλωμα. Εξάλλου πέρασαν τόσα χρόνια από τότε, ήμασταν μόλις 15 χρονών.

Κείμενο: Μαν-γούστα

- Ναι, πάνε τόσα χρόνια. Ποτέ δε ξέχασα τα λόγια του πριν την επίθεση:

«Είναι ακόμα νωρίς, ότι και να γίνει σήμερα και τις επόμενες μέρες τίποτα δεν θα έχει τελειώσει. Ξέρουν καλά το παιχνίδι, το έχουν φέρει στα μέτρα τους. Όταν όμως, σπάσει η χορδή θα το καταλάβετε όλοι, θα είναι τόσο φάλτσα η ισορροπία. Μια λέξη μόνο φτάνει, κάποιος θα την έχει πει.»

μετά μας κοίταξε σαν να είμαστε ένα και συνέχισε:

«Μην τους χαριστείς, ακούς μικρέ, μη χαριστείς στο πνεύμα το κενό που καλλιέργησαν, θα έχουν κλέψει το χρόνο σου για αυτούς. Μη γελαστείς από τον κίβδηλο τον λόγο, θα είναι αλόγιστος. Τέλος, πρόσεχε, μη μείνεις μόνος σου γιατί δε θα σε νοιάζει, να γίνεις ο άνθρωπος που ξέχασες να φτιάξεις.»

Ωραία, για να ξεκινήσουμε, τι περίπου είναι το squat.gr?

Το squat.gr είναι ένας διαδικτυακός τόπος στον οποίο φιλοξενούνται ιστολόγια (blogs) τα οποία κινούνται στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό/ελευθεριακό χώρο. Τα blogs αυτά είναι είτε ομάδων/συλλογικοτήτων είτε προσωπικά.

Ποιος το διαχειρίζεται?

Η ομάδα διαχείρισης του squat.gr αποτελείται από κόσμο στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο και έχει έδρα την Θεσσαλονίκη. Η ομάδα μέχρι τώρα καταπιάνεται με τεχνικά ζητήματα μόνο. Εάν αυτό το σχήμα κάποια στιγμή στο μέλλον αποφασίσει να εκφέρει πολιτικό λόγο θα το κάνει μέσω ενός ακόμη blog και όχι από την κεντρική του squat.gr, ούτως ώστε να μην πληγεί η "ουδετερότητα" της ομάδας διαχείρισης. Επίσης συμμετέχουμε στο δίκτυο των e-ποδομών (epodomes.org) που αποτελείται από ομάδες/συλλογικότητες που προσφέρουν διαδικτυακές υπηρεσίες στο ανταγωνιστικό κίνημα.

Τι "υπηρεσίες" προσφέρει?

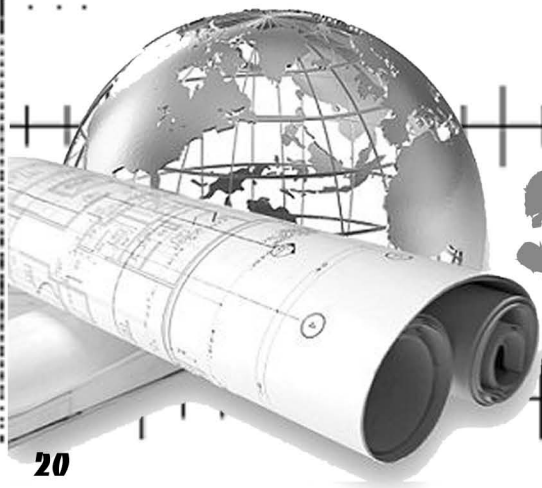
Οι υπηρεσίες που προσφέρει είναι κυρίως η φιλοξενία blogs. Μέσα από την πλατφόρμα που χρησιμοποιείται (wordpress) επίσης και η δυνατότητα να επεκταθεί η λειτουργικότητα των blogs. Για παράδειγμα υπάρχουν αρκετά plugins τα οποία προσφέρουν επιπλέον δυνατότητες. Γενικά επεκτείνουμε την λειτουργικότητα της υπηρεσίας ανάλογα με τις ανάγκες των χρηστών. Υπάρχει και η δυνατότητα παροχής wikis, αλλά προς το παρόν υπάρχει μόνο ένα τέτοιο, το οποίο δημιουργήθηκε για να χρησιμοποιηθεί ως βοηθητικό εργαλείο για μεταφράσεις κειμένων (κινηματικών πάντα).

Πως σας ήρθε η ιδέα να το ξεκινήσετε, και πότε?

Το όλο εγχείρημα ξεκίνησε το φθινόπωρο του 2008, παρόλο που τότε δεν το είχαμε φανταστεί έτσι ακριβώς. Η ανάγκη όμως προέκυψε, ειδικά από τον Δεκέμβριο του '08 και μετά, που πάρα πολλές συλλογικότητες και καταλήψεις άρχισαν να χρησιμοποιούν τα blogs για να βγάζουν τα κείμενα τους στο internet. Έτσι αποφασίσαμε να προσφέρουμε μια κινηματική διέξοδο, προκειμένου να υπάρχει παρουσία στο διαδίκτυο.

Πόσο δύσκολο είναι να φτιάξει κάποιος ένα blog?

Είναι αρκετά εύκολο. Η διαδικασία αποτελείται από 3 βήματα. Αρχικά απαιτείται μια στοιχειώδης εγγραφή στην σελίδα, όπου επιλέγεις το όνομα που θέλεις να έχει το blog σου, μετά πρέπει να το "ενεργοποιήσεις" μέσα από ένα mail που σου στέλνεται, και τέλος πρέπει να βρεις τι θα γράφεις μέσα (γέλια). Και αν έχεις πρόβλημα στα πρώτα δύο απλά μπορείς να επικοινωνήσεις με την διαχειριστική ομάδα στο support@squat.gr ή προτιμότερα στο support forum (<http://epodomes.org/forum/index.php>).

SQUAT.GR

squatting the blogs

Ποιοί είναι οι όροι χρήσης?

Οι όροι χρήσης υπάρχουν αναλυτικά μέσα στην κεντρική σελίδα (έχει link που λέει όροι χρήσης). Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι αυτό που πρέπει να τηρεί ένα blog είναι να έχει περιεχόμενο που να βρίσκεται μέσα σε αυτό που λέμε ευρύτερο αντιεξουσιαστικό/ελευθεριακό χώρο, να μην προβάλλονται φασιστικές/ρατσιστικές απόψεις (προφανές ε) και να μην έχει σκοπό το οικονομικό κέρδος μέσα από αυτό.

Πόσα blogs φιλοξενούνται αυτή τη στιγμή στο squat.gr?

Αυτή την στιγμή υπάρχουν περίπου 100 blogs που φιλοξενούνται.

Και είναι όλα ενεργά?

Όχι. Πολύ πρόχειρα μπορούμε να πούμε ότι περίπου 30-35 από αυτά είναι ανενεργά. Από εκεί και πέρα υπάρχουν blogs που ανανεώνονται πολύ συχνά, και σε τακτική σχεδόν βάση, ενώ υπάρχουν και άλλα που ανανεώνονται πιο αραιά και σε άτακτα χρονικά διαστήματα.

Στην κεντρική σελίδα αναφέρετε κάτι για "μονοπώλιο των υποδομών". Μπορείτε να μας το εξηγήσετε αυτό?

Ναι, αυτό αναφέρεται στο μονοπώλιο που έχει κατά κύριο λόγο η google, η οποία κατέχει ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό από κινηματικά blogs (αν και μπορούμε να πούμε ότι απ' όταν γράφτηκε εκείνο το αρχικό κείμενο μέχρι σήμερα, μεγάλος αριθμός από blogs και σελίδες έχει μεταφερθεί στις κινηματικές e-ποδομές [http://epodomes.org]). Λέγοντας μονοπώλιο, οι προβληματικές εντάσσονται κυρίως στο τι θα γίνει αν η google αποφασίσει να φιλτράρει το περιεχόμενο που έχει στους servers της. Κάτι τέτοιο μοιάζει δύσκολο βέβαια σήμερα, αλλά δεν παύει να υπάρχει σαν ενδεχόμενο. Επίσης είναι λίγο οξύμωρο να μιλάς για έννοιες όπως η αντιεμπνευματικότητα και παράλληλα να διατηρείς ένα blog ή μια σελίδα σε μια εταιρία όπως η google, η οποία παρόλο που παρέχει δωρεάν αυτές τις υπηρεσίες, τις εκμεταλλεύεται με τέτοιο τρόπο ώστε να βγάζει κέρδος από αυτό.

Ποίηση, οίηση και άλλα σκηνικά

<http://kokoblogos.squat.gr/>

το blog ενός ανθρώπου που κατάφερε να μην γίνει δημοσιογράφος

Επικώς Φλέγον

<http://epieikwsflegon.squat.gr/>

...για την αισθητική διάσταση της πολιτικής και την πολιτική διάσταση της αισθητικής...

Dead Notes

<http://deadnotes.squat.gr/>

Αυτο-οργανωμένη μουσική ομάδα

Ομάδα Αντιπληροφόρησης Κακά Μαντάτα

<http://kakamantata.squat.gr/>

Για να πάρουμε την ενημέρωση στα χέρια μας.

propaganda collective

Αποστολή στην όραση, στην διαφήμιση...

[HOME](#)
[DISCOGRAPHY](#)
[ARTWORK](#)
[WORD LIPS](#)
[LINKS](#)
[GALLERY](#)

Tag Cloud

propaganda
2010
nda collective
—deadly trigger

Katagories
(Categories)

- Music
- Public space
- Documentary
- Video
- Infographic - Posters
- Journals (Live)

Δίλημο του ελληνικού στίκιου

15 Jan 2011

**ΔΙΛΗΜΟ ΕΚΑΝΑΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΙΚΙΟΥ**

Translate this site into your language:

Go to one of the Google+ buttons

- English Albanian
- German Greek
- Catalan Chinese
- Spanish Danish
- Traditional Croatian
- French Finnish
- French French
- Kurdish German
- Hebrew Hungarian
- Portuguese Indonesian
- Italian Japanese
- Korean Latvian
- Lithuanian Maltese
- Polish Persian
- Portuguese Romanian
- Russian Serbian
- Spanish Swedish
- Thai Turkish Vietnamese
- Vietnamese

[illegible]

22

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ MUSIC

Μέρος 2ο

Amon Tobin – Foley Room

[Drum 'n' bass / Electronic]

Κατηγορία: Steal it

«Foley Room» είναι ο τίτλος του τελευταίου δίσκου του Amon Adonai Santos de Araújo Tobin, κατά κόσμον Amon Tobin. Ο 39χρονος παραγωγός και dj από την Βραζιλία παρουσιάζει και σ' αυτό, το 6ο κατά σειρά, LP άλμπουμ του τις ίσως μοναδικές ικανότητές του στο sampling, στην τεχνική δηλαδή του να κόβεις δείγματα (samples) από ήδη υπάρχοντα κομμάτια και να τα μετατρέπεις σε ένα νέο ενιαίο τραγούδι. Το αξιοθαύμαστο στον Amon Tobin είναι ότι πέρα από samples τραγουδιών, κόβει και χρησιμοποιεί και δείγματα από φυσικούς ήχους. Η επανάσταση που είχε φέρει με τον δικό του τρόπο στην μουσική (αγνοώντας αρμονία και λοιπές μουσικές θεωρίες) συνεχίζει και σε αυτόν τον δίσκο να «εξεγείρει» τα ακούσματά μας σε ρυθμούς drum n bass και breakbeats. Το συγκεκριμένο cd κυκλοφόρησε το 2007 από την Ninja Tune (δεν έχει και σημασία αφού και εσείς όπως και εμείς θα το προμηθευτείτε ΠΡΟΦΑΝΩΣ από το internet) και περιέχει 12 κομμάτια καθώς επίσης και ένα dvd με στιγμιότυπα από την ηχογράφηση του δίσκου (ναι υπάρχει και αυτό στο internet). Αν και λίγο καθυστερημένα, προτείνω αυτό το cd για όλους τους λόγους της γης εάν και εφόσον γουστάρετε αυτούς τους περιέργους α-συνεχείς ήχους που ερωτοτροπούν με επίσης περίεργα beats και μπάσα.

Sancho 003-We buy gold

[Electronic]

Κατηγορία: W/E

Ο Κώστας Παντελής και ο Φώτης Σιώτας συνθέτουν το ντουέτο των Sancho 003. Ήχοι από βιολί, βιόλα και κιθάρες «μπλέκονται» με ηλεκτρονικά beats, μπλημπλίκια και λούπες δημιουργώντας ένα κράμα από ιδιαίτερα μουσικά μοτίβα. Έτσι λοιπόν, ο πρώτος τους δίσκος με

τίτλο «We Buy Gold» αποτελείται από 10 κομμάτια που συνδυάζουν ανατολίτικα ταξίδια με δυτικούς ρυθμούς (αναγεννησιακές μελωδίες, punk θορύβους και ροκ στοιχεία). Αυτό όμως που αναδεικνύει ως ξεχωριστό τον ήχο τους είναι η ηλεκτρονική επένδυση των κομματιών, η οποία επιτυγχάνεται κυρίως λόγω της χρήσης διαφορετικών «πεταλιών» και όχι από ψηφιακή επεξεργασία με προγράμματα ήχου. Για όποιον ενδιαφέρεται και για την οπτική πλευρά του θέματος, τα live των Sancho συνοδεύονται από καλοδομημένα και ενδιαφέροντα visuals, όπως άλλωστε μαρτυρούν και τα video των κομματιών που βρίσκονται στο internet. Το πρώτο τους album κυκλοφόρησε το 2009 και ήδη ετοιμάζουν τη νέα τους δουλειά που θα κυκλοφορήσει μέσα στο 2011. Δεν γνωρίζουμε και πολλά για το συγκεκριμένο άλμπουμ αλλά μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι αξίζει ψάξιμο έστω σε youtube, myspace και όπου αλλού μπορεί ο καθένας.

Να με συμπαθήτε...

Ε... σίγουρα θα γίνει
έτσι; Οραία, ωραία, δεν ξέρω
πως μου πέρασε από το μυαλό
Στην αρχή είχα νευρώσει κάπως
Τι χαμός πον είναι! Πάντα
έχετε δίκιο. Συγγνώμη για όσες
φορές έχει γίνει.
Ναι ούτε έχω θυμώσει
ποτέ...

Είστε τόσο...
Που το ξέρετε ότι θα
πώ αυτό; Χε χε Λοιπόν
να φύγω τώρα. Γεια, γεια
και ευχαριστώ για όλα.

Αν πάλι δεν
προλάβω να γέω
δεν πειράζει
μπορώ και να
πεθάνω

Αν την έχετε
έξοχη πείτε της
να με ενημερώσει
Δε με πειράζει και
πιανί όλοι και ψυφισάκι
τώρα

Χα, χα θα σας
φανεί αστείο,
αλλά κοντεύω να
ξαναβρω γιατί
αντιόρρωτα.

Σοφία

...ώ εξουσία
λίγο
από ζωή
θέλησα
ο ανόητος

(...)

Στέκονται στις μύτες των ποδιών τους

Οι αυτόχειρες,
κοιτάνε την θηλιά μα δεν την φτάνουν,
μπορεί να αγγίζουν όνειρα, μπορεί ν'
αγγίζουν τον ουρανό μα λίγο πριν από
την πτώση καμαρώνουν την ανθρωπιά

τους να ξεμένει
σαν κατακάθι από παλιό κρασί,
σαν σταγόνα της βροχής στην
ταράτσα.

Ανάσες κατακλύζουν τα δωμάτια
-από μαύρα πνευμόνια και φαγωμένα σωθικά-
λυσσασμένες σκαφαλώνουν σε
παράθυρα και τοίχους,
αγναντεύουν αναμνήσεις κάποιων
ελεύθερων καιρών.

"Προσέξτε" φωνάζω. "Προσέξτε!
Είναι κοντά η ώρα της αλήθειας και
ζυγώνει. Κοπιάστε ρουφιάνοι. Τα
χαμόγελά μας είναι ξίφη και ακονίζονται
από έρωτα. Κοπιάστε ρουφιάνοι.
Χαμογέλαμε κι ερωτευόμαστε - τα
στήθια μας προτάσσονται αγέρωχα."

Λίγο πριν

την πανσέληνο

Can you see

(...)

Η πανσέληνος πλησιάζει μα δεν
μεταλλασσόμαστε.
Μεταλλάσσεται το όλον γύρω μας και η
όψη του συνεχώς αλλάζει.

Και τώρα τί;
Ακόμα ερωτευμένοι είμαστε
κύριοι και κυρίες.
Ερωτευμένοι με στιγμές και κορμιά,
με λόγια και ιδέες.
Με χυλιοειπωμένες έννοιες που για εμάς
ακόμα περιφέρονται
ακέραιες.

Είπα κοπιάστε... Είπα κοπιάστε...

<http://www.fat-pie.com/salad.htm>

Από τα πιο αρρωστημένα animations που υπάρχουν στο δίκτυο. Αν και παλιό, παραμένει σταθερή αξία.

<http://www.altfactor.ath.cx/>

Πιστή παρουσία εδώ και χρόνια, αποφασιστικά μακριά από λογικές αντίτιμου, το altfactor προσφέρει εκατοντάδες κείμενα, διηγήματα και νουβέλες (κυρίως από τον χώρο της επιστημονικής φαντασίας), μεταφρασμένα ή ελληνικών δημιουργών, προς ελεύθερη ανάγνωση και αποθήκευση. Αξίζει να διαβάσετε και τον - ελαφρώς μελαγχολικό τομέα - "Εκφραση".

<http://xastetoulaxistoneikosikilaseoktomeres.blogspot.com/>

Ακόμα και χωρίς το βασανιστικά παράλογο χιούμορ του, και μόνο για την αισθητική του αυτό το blog αξίζει μια επίσκεψη.

**[http://www.moviesfoundonline.com/
man_who_planted_trees.php](http://www.moviesfoundonline.com/man_who_planted_trees.php)**

Μισή ώρα απ' τη ζωή σας, αξίζει να την αφιερώσετε γι' αυτό το γαλήνιο animation, που με αφοπλιστική απλότητα εξερευνά τα άκρα της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και της αντίστοιχης ηλιθιότητας.

<http://www.whackyourboss.com/>

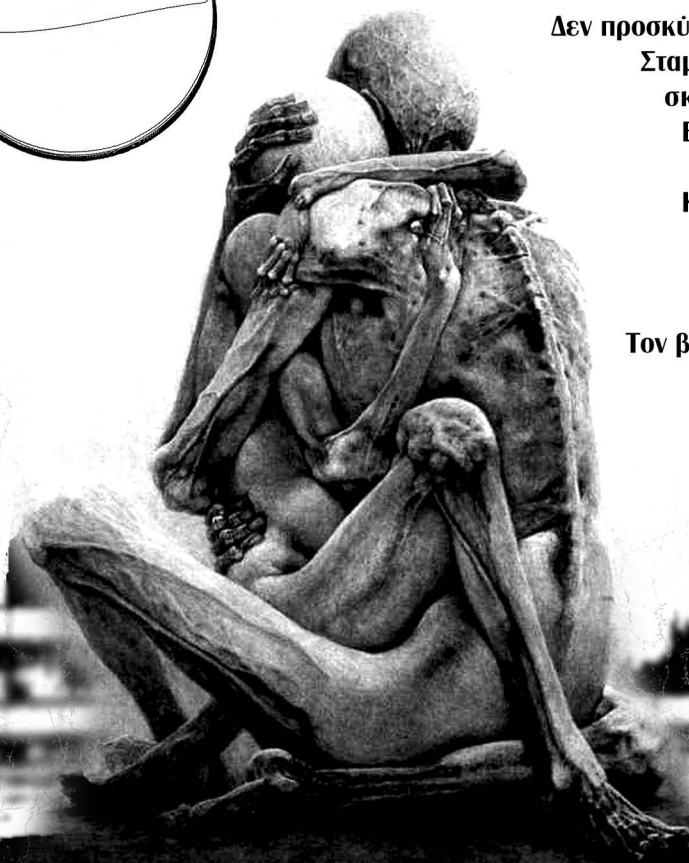
Ανακαλύψτε και τους 20 τρόπους να σκοτώσετε το αφεντικό σας σ' αυτό το μινιμαλιστικά αρρωστο παιχνίδι.

ΘΑΝΑΤΟΣ ή απλώς φέρε το ΜΠΛΑΚΕΝΤΕΚΕΡ

Κείμενο: LesLevresNues

Μέσα στο σπίτι μου
Έρχεται ο θάνατος
Σε μορφή σκόνης
Κι εγώ με μια σκούπα πασχίζω
Πασχίζω να τον διώξω
Και τι δε θα έκανα για να γλιτώσω από το
θάνατο τούτο.
Κλειδώσα τη μοιχεία
Περιορίσα την κλεψιά
Άνοιξα τα παράθυρα κάλεσα τον απολυμαντή
Άνοιξα το βιβλίο
Έκλεισα το βιβλίο
Δεν προσκύνησα κανένα είδωλο
Σταμάτησα ακόμη και να
σκοτώνω την ώρα μου
Είναι κι αυτό βλέπεις
αμαρτία
Κι η σκόνη είναι εδώ
Ακόμη
Ο θάνατος
Τα μεσημέρια
Τον βλέπω στο παράθυρο
Τον αναπνέω

* Σημαντική συμβουλή προς κάθε επίδοξο συγγραφέα που παίρνει τον εαυτό του και τα γραπτά του στα σοβαρά.

Το να γράφεις ενώ ταυτόχρονα προσπαθείς να κάνεις ιμάνι μπαϊλντί
είναι λάθος.
Ούτε θα φας, ούτε θα γράψεις καλά.

29

Πρέπει να φύγουμε από δω μέσα επείγοντως
Προχθές, πάλι, τους έπιασε όλους η κατάθλιψη.
Υπάρχει κ πιο πάτος απ' τον πάτο λέγαν
κανείς δε θα γλιτώσει

είμαστε καταδικασμένοι
κ άλλα πολλά
τέτοια

Εγώ γελούσα κ φώναζα
Σκάστε ρε! Βαστάμε ακόμα!
αλλά μου πέσαν τα ψιλά απ' την τσάντα
κι έτσι όπως σκύβω να τα πιάσω
μου πέφτουν κ τα δάκρια κ μπερδεύομαι:
τι να πρωτομαζέψω τώρα?

Πλημμύρισε που λες το σπίτι με κλάματα κ κέρματα
κ λέγαν τώρα πρέπει να καθαρίσω
κ χύθηκε στο δρόμο κ κόσμος πολὺς μαζεύτηκε
για 50 cents
κ τα παιδιά θύμωσαν πολύ
αλλά ο χείμαρρος κατέβαινε τις σκάλες
να κολυμπήσει στη δυστυχία μου
να πάρει ένα ψωμί να φάει

-δεν ξέραν φαίνεται ότι ακρίβυνε από χθες κι αυτό κ δεν φτάνουν τόσα-

Τους λυπήθηκα κι εγώ κ λέω
ελάτε μέσα έχουμε πολύ φαΐ

Μισή μπουκιά δεν είχαμε
δεν ξέρω γιατί το' πα,
από συνήθεια μάλλον

αλλά ο κόσμος θύμωσε πολύ
κ λέγαν τώρα πρέπει να φάνε εμένα

Γι' αυτό
σου λέω

πρέπει
από δω

να φύγουμε
το συντομότερο

Δεν έχω άλλα δάκρια ούτε λεφτά για το ταξίδι βέβαια,

-κ τα φτερά μου τα' χεις κόψει μέρες τώρα-

Μα μη σε νοιάζει, το σκέφτηκα κι αυτό:

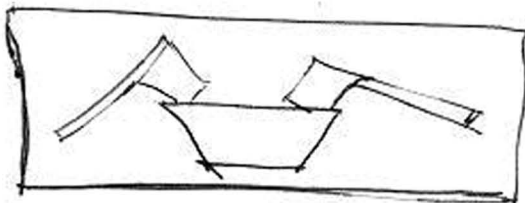
ΘΑ ΠΑΜΕ ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

ΠΕΡΙ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ

Ο Τ. κάποτε είπε: "Η διαδικασία της γραφής είναι σίγουρα πιο σύνθετη από εκείνη της ανάγνωσης. Ας πάρουμε για παράδειγμα την Οδύσσεια. Υπάρχουν νομίζω αρκετοί που την έχουν διαβάσει, όμως κανένας από αυτούς δεν μπορεί να την ξαναγράψει.

Ο Μ. για να απαντήσει στον Τ. είπε: "Εγώ έχω γράψει την Οδύσσεια. Δεν παρέλειψα ούτε τους Κύκλωπες, ούτε τους Λαιστρυγόνες, ούτε και την ωραία Καλυψώ. Σίγουρα ο καθένας από εσάς θα βρει το έργο μου χρήσιμο και διδακτικό. Και αντίθετα με τον Όμηρο, δεν μου χρειάστηκαν δέκα τόσες χιλιάδες στίχοι για να τα ιστορίσω όλα αυτά. Αντίθετα τα περιέλαβα όλα σε ένα μονάχα σύμβολο, που είναι αυτό εδώ".

Και στη συνέχεια πήρε ένα κάρβουνο και σχεδίασε το παρακάτω σύμβολο:

"Όποιος μπορέσει να το διαβάσει, θα δει πως το έργο μου είναι πλήρες".

Στα ερείπια

Σαν διασχίζει κανείς τα βαλτοτόπια στα ανατολικά της μεγάλης λίμνης του Τεξκόκο, το θολό νερό φτάνει μέχρι τους μηρούς του, και τα υδρόβια φυτά μπλέκονται στα πόδια του τόσο συχνά, που μοιάζουν να το κάνουν οικειοθελώς. Αν ο υποθετικός αυτός ταξιδιώτης βρισκόταν στην τοποθεσία εκείνη, το απόγευμα που εκτυλίσσεται αυτή η ιστορία, θα έβλεπε δυο βλοσυρούς άνδρες να ανοίγουν σιωπηλοί το δρόμο τους μέσ' από τη βλάστηση χρησιμοποιώντας τα δόρατά τους.

Αν επίσης ο ταξιδιώτης γνώριζε τα ονόματα των δύο ανδρών, θα μας πληροφορούσε πως επρόκειτο για τους Σε Ακάτλ και Τεξίστεκάτλ, δυο γενναίους κυνηγούς και εκδορείς κροκοδείλων από το Τσάλκο, που βρίσκεται στα μέρη του νοτιά.

Το θήραμά τους, ένας μεγάλος γερο-κροκόδειλος, κολυμπούσε νωχελικά λικνίζοντας το σώμα του με τρόπο τέτοιο, που έδειχνε να μην τους είχε ακόμα αντιληφθεί. Και οι δυο όμως γνώριζαν καλά πως στην πραγματικότητα τους είχε καταλάβει από ώρα, καθώς η πονηριά των κροκοδείλων είναι στον καθένα γνωστή. Τον ακολουθούσαν προσεκτικά, κρατώντας την απόστασή τους αρκετά μακριά ώστε να νιώθουν ασφαλείς, αλλά και αρκετά κοντά για να μη δώσουν την ευκαιρία στο ερπετό να γλιστρήσει στην ομίχλη και χαθεί από τα μάτια τους. Σκόνταφταν στους λεπτούς κορμούς που χανόντουσαν κάτω από το νερό κι έμοιαζαν από μακριά με πόδια μιας μεγάλης καφετιάς αράχνης, δέχονταν αδιαμαρτύρητοι τα τσιμπήματα των τροπικών εντόμων, και περίμεναν υπομονετικά την κατάλληλη ευκαιρία για επίθεση.

Οι δύο άντρες κοντοστάθηκαν σαν βρέθηκαν μπροστά στα ερείπια. Σίγουρα δε περίμεναν να βρουν κάτι τέτοιο στο δρόμο τους, και καθώς τα κοιτάζαν ρήρσαν. Σκέφτηκαν κι οι δυο ξεχωριστά πως αυτό που συνέβη δεν ήταν καθόλου τυχαίο, αλλά το ίδιο τους το θήραμα τους οδήγησε εκεί έχοντας κάποιο σκοπό. Παρ' όλα αυτά ο ένας δε τόλμησε να αποκαλύψει τις σκέψεις του στον άλλο, κι έμειναν σιωπηλοί και σκεφτικοί, στηριγμένοι στα δόρατά τους. Έπειτα από λίγη ώρα, ο Σε Ακάτλ είπε:

«Σύντροφέ μου, κοίταξε τούτα δω τα χαλάσματα που λαμποκοπάνε στο τελευταίο φως της ημέρας. Δες τα ιερά πρόσωπα που τόσο περίτεχνα είναι σκαλισμένα στη πέτρα. Βλέπεις σε τι πα-
ρακμή έχει βυθιστεί ο μεγαλειώδης ναός και τώρα είναι γκρεμισμένος, και ζωσμένος απ' τ' αδιά-

κριτα κλωνάρια; Ίσως εδώ, μέσα στον σκοτεινό βάλτο, να ήταν κάποτε χτισμένοι ένας ναός της Θεοσακοάτλ, της γυναικας φιδιού. Ησυχία! Στάσου κι αφουγκράσου! Νομίζω πως ο αέρας φέρνει στ' αυτιά μου το θρήνο της για το χαμένο της γιο, το μασκοφόρο θεό-κυνηρό Μισκότλ, που σαν ήταν μικρός τον παράτησε σ' ένα καταραμένο σταυροδρόμι.»

«Τίποτα δεν ακούω σεβαστέ Σε Ακάτλ, εκτός από τις ταραγμένες φωνές των πουλιών της λίμνης. Κοίτα όμως το λιβανιστήρι πάνω στο κεφάλι εκείνου του αγάλματος. Αυτό είναι που με κάνει ν' αναρωτιέμαι αν εδώ βρισκόταν παλιότερα ένα από τα ιερά της σέκτας του Παλαιού Θεού, του Σιγουατεκοάτλ, του Φλεγόμενου Ερπετού, θεού της ξηρασίας και της καψαλισμένης γης. Βλέπω όμως πως η φλόγα στο στέμμα του έχει πια σβήσει από την υγρασία του βάλτου, και η άρνη επικράτειά του μετατράπηκε σε λίμνη. Είδες πώς γκρεμίστηκαν πια οι κίνες και τα σκαλοπάτια, και πώς τα κεφάλια των αγαλμάτων γέρνουν στο πλάι κουρασμένα από τα χρόνια;»

Έτσι απάντησε ο Τεξιστεκάτλ, και σώπασαν ξανά.

Τότε ήταν που ο κροκόδειλος, που είχε αναζητήσει καταφύγιο ανάμεσα στις αρχαίες πέτρες, στάθηκε μπροστά τους ανάμεσα στις δύο λίθινες κεφαλές, και με το μισάνοιχτο και ακίνητο ρύγχος του, τους είπε:

«Μήτε ο ναός της γυναικας-φιδιού, μήτε το ιερό της σέκτας του Φλεγόμενου Ερπετού είναι, γενναίοι κυνηγοί, αυτό που βλέπετε εμπρός σας. Γιατί τα λιθάρια τούτα, δεν είναι, όπως νομίζετε, ερείπια. Οι κίνες δεν είναι γκρεμισμένοι, τα σκαλοπάτια δεν έχουν σπάσει, κι ούτε τα πρόσωπα των θεών έχουν γείρει από το βάρος των αιώνων. Και οι αθάνατοι κισσοί ακόμα, που αγκάλιασαν την πέτρα, το έκαναν με κάποιο σκοπό. Το μέρος αυτό μένει εντελώς α-ναλλοίωτο από την ημέρα της δημιουργίας του. Όλα είναι φτιαγμένα και τοποθετημένα όπως ακριβώς πρέπει, σύμφωνα με τους κανόνες μιας συμμετρίας που απ' ότι φαίνεται αδυνατείτε να κατανοήσετε.»

Αυτά τους είπε ο κροκόδειλος, και σώπασε. Ο Σε Ακάτλ και ο Τεξιστεκάτλ δεν απάντησαν, μονάχα γύρισαν κι έφυγαν, γεμάτοι δέος. Ταξίδεψαν κατά το βορρά και κανείς δεν τους ξαναείδε. Κι αν ο υποθετικός μας ταξιδιώτης δεν τα έβλεπε όλα αυτά μι-σοκρυμμένοι πίσω από μια συστάδα καλαμιές, κα-νένα σήμερα δε θα γνώριζε αυτή την ιστορία.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Ένας πόλεμος ψιθύρων

Η στιγμή που ο πρώτος ευρωπαίος πάτησε το πόδι του στη νέα ήπειρο, και ήρθε αντιμέτωπος με τους “αγρίους” που την κατοικούσαν, ορίζει την απαρχή ενός ατελείωτου πολέμου μεταξύ πολιτισμών. Ένα τεράστιο κομμάτι αυτού, πέρα από την υλική πραγματικότητα της ολοκληρωτικής εξολόθρευσης των ιθαγενών και του φυσικού τους περιβάλλοντος, είναι και η ύπουλη προσπάθεια της επιστήμης να ερμηνεύσει, να καθουπώσει και να περιγράψει την πραγματικότητα των κοινωνιών αυτών - μια πραγματικότητα τόσο ξένη και απλησίαστη - μέσα από τα δικά της αναλυτικά εργαλεία, αρνούμενη να κατανοήσει τη βαθιά διαφορά στις δυο κουλτούρες. Εδώ και αιώνες, η Δυτική σκέψη - κυρίαρχη ή ριζοσπαστική - ορίζει τις πρωτόγονες κοινωνίες μέσα από το δικό της, στενό ιδεολογικό πρίσμα. Κοινωνίες δίχως κράτος, εξουσία, τάξεις, εκμετάλλευση και ιεραρχία. Για τον κυρίαρχο λόγο, είναι απλά ένα βήμα πάνω από την ζωώδη κατάσταση, ένα σημείο στην ανθρώπινη ύπαρξη στο οποίο δεν μπορούμε να επιστρέψουμε. Οι Μαρξιστές εθνολόγοι, αρνούνται επίσης να αναγνωρίσουν τις πρωτόγονες κοινωνίες ως μια διαχωρισμένη στιγμή της ιστορίας, και έχοντας ως δεδομένη την γραμμική εξέλιξη αυτής ορίζουν τον πρωτογονισμό ως την απαρχή, του οποίου αναπόφευκτη μετεξέλιξη ήταν οι πρώτες πολιτισμένες κοινωνίες. Οι πριμιτιβιστές, μέσα στην ενθουσιώδη αφέλεια τους, εκθειάζουν με τη σειρά τους αυτά που οι άλλοι κατακρίνουν: την απουσία Λόγου και πολιτικής σκέψης, καθώς και μια αόριστη, ομιχλώδη πνευματικότητα, μια ζωή βυθισμένη μέσα σε αρχέγονες τελετουργίες, φυσικά ένστικτα και ξεχασμένη σοφία.

Το παράδειγμα της Συνομοσπονδίας των Ιροκέζων, είναι μια κραυγή αλήθειας σ' αυτό τον πόλεμο ψιθύρων. Και αποκαλύπτει μια άλλη εικόνα, μιας κοινωνίας που μήτε ο Λόγος μήτε η πολιτική απουσιάζει, μα που με βαθιά συνείδηση και πλήρη ωριμότητα δημιουργεί και θεσμίζει τις δομές που θα την ολοκληρώσουν.

Ο Μεγάλος Νόμος της Ειρήνης

“Υπήρχε κάποτε μια εποχή σκοτεινή, όπου οι φυλές πολεμούσαν ασταμάτητα μεταξύ τους“. Κάπως έτσι ξεκινάει ο μύθος των Ιροκέζων, ή - όπως προτιμούν οι ίδιοι να αποκαλούνται - των

Την ιστορία τη γράφουν οι νικητές. Παλιό ρητό, μα πάντοτε επίκαιρο...

Κατασκευάζουν μεθοδικά ένα παρελθόν ασφαλές. Περιστρέφουν το βλέμμα μας γύρω από προσωπικότητες μεγάλες και τρανές, αυτούς που “άλλαξαν τον ρου της ιστορίας“. Πλάθουν φανταστικούς εχθρούς ανάμεσα στους λαούς. Σχηματίζουν μια εξέλιξη γραμμική, της οποίας η ευτυχής κατάληξη δεν μπορεί παρά να είναι το σήμερα...

Αποκρύπτουν ότι η εξέλιξη του ανθρώπου είναι μια σταθερή, ορμητική πορεία προς την ελευθερία!

Μαζί με τον άνθρωπο, γεννήθηκε και η εξουσία. Μαζί με την εξουσία, γεννήθηκε και η άρνηση της.

Σε κάθε τόπο και σε κάθε χρόνο, υπήρξαν κάποιοι που πολέμησαν όχι για κάποιο έθνος ή κάποια φυλή, για έναν βασιλιά ή μια κυβέρνηση, μα για την αυτονομία και την ελευθερία.

Ξαναδιαβάζοντας την ιστορία, αναζητάμε τις στιγμές εκείνες. Όχι με κάποια ακαδημαϊκή διάθεση έρευνας, μήτε σαν νοσταλγική αναπόληση, μα γιατί μέσα τους βλέπουμε μια εικόνα απ' το μέλλον...

Haudenosaunee, “οι άνθρωποι των μεγάλων σπιτιών”.

Κι έπειτα, λείει ο μύθος, ήρθαν οι δυο σωτήρες. Ο Deganawida, γνωστός και ως “Ο μεγάλος ειρηνοποιός” και ο μαθητής του Hiawatha. Υπάρχουν μυριάδες ιστορίες που περιγράφουν τα κατορθώματα αυτών των δύο, για το πώς ξεγέλασαν τον κανίβαλο Todadaho, για την περίφημη θανάσιμη πτώση του Deganawida από τον μεγάλο καταρράκτη, με την οποία έπεισε τους Μοϊκανούς να τον δεχτούν, και σίγουρα για το κάλεσμα των πέντε φυλών στις όχθες της λίμνης των Ονοντάγκας. Εκεί, μετά τον λόγο του Hiawatha, συστάθηκε το πρώτο συμβούλιο των φυλών και επικράτησε ο Μεγάλος νόμος της Ειρήνης.

“Αδέλφια, ας ενωθούμε, κάνοντας το Μεγάλο Πνεύμα ευτυχισμένο, και θα ζήσουμε με ελευθερία, ευημερία και ευτυχία. Μα θα δυσχεραστούμε αν παραμείνουμε έτσι όπως είμαστε. Θα υποδουλωθούμε, θα καταστραφούμε, θα αφανιστούμε. Θα χαθούμε μέσα στην καταιγίδα του πολέμου, και τα ονόματά μας δε θα μνημονεύονται απ’ τους καλούς ανθρώπους, ούτε θα αναφέρονται στα τραγούδια και τους χορούς”.

Κι έτσι, ενώθηκαν οι πέντε φυλές. Ο λαός της Πέτρας και της Φωτιάς (**Μοϊκανοί**), ο λαός του Βουνού (**Ονοντάγκας**), ο λαός των Μεγάλων Λόφων (**Σενέκας**), ο λαός της Όρθιας Πέτρας (**Ονέιντας**) και ο λαός του Βάλτου (**Καγιάγκας**).

Κι ακολούθησαν τον άγραφο Μεγάλο Νόμο της Ειρήνης, ο οποίος βασίστηκε πάνω σε τρεις αρχές:

Η “καλή λέξη”, ήταν η πρώτη, και σήμαινε την δικαιοσύνη στις πράξεις και τον λόγο, καθώς και την ισορροπία ανάμεσα στις ευθύνες και τα δικαιώματα. Η υγεία, ήταν η δεύτερη, και σήμαινε την ψυχική, νοητική και σωματική υγεία καθώς και την ειρήνη μεταξύ των φυλών. Και η δύναμη, φυσική, κοινωνική και πνευματική, ήταν η τρίτη.

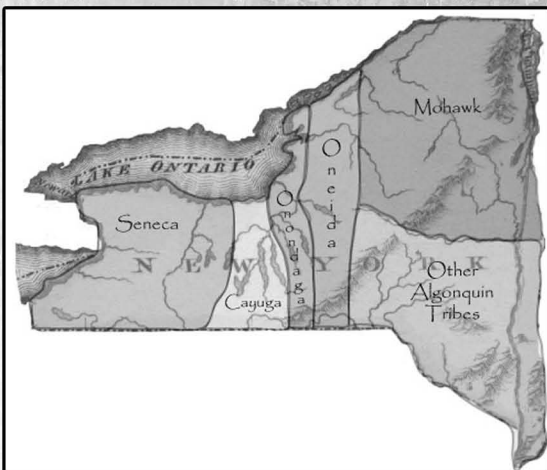
Όλο το παραπάνω, μπορεί να φαίνεται εντελώς ακατανόητο σ’ έναν αναγνώστη του 21ου αιώνα, μα για τους Ιροκέζους, αυτά τα αόριστα λόγια, μέσα από μια διαδικασία πνευματικότητας και συλλογικής συνείδησης, γέννησαν όλο το σύστημα αξιών και νόμων που καθόριζαν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική τους ζωή.

Οι πρώτοι ανθρωπολόγοι, εκτιμούσαν πως η Συνομοσπονδία δημιουργήθηκε κάπου μεταξύ 1400 και 1600, μα οι νεότερες θεωρίες την τοποθετούν αιώνες νωρίτερα, γύρω στο 1100. Τριακόσια χρόνια πριν την έλευση των λευκών, λοιπόν, αυτοί οι “άγριοι” καθιερώνουν ένα πολιτικό σύστημα που λίγα έχει να ζηλέψει από τις αντίστοιχες δυτικές δημοκρατίες.

Το Μεγάλο Συμβούλιο

Το συμβούλιο αποτελούταν από 50 Hoyenah ή Sachems (αρχηγούς φυλών). 14 Ονοντάγκας, 10 Καγιάγκας, 9 Ονέιντας, 9 Μοϊκανοί και 8 Σενέκας. Οι αποφάσεις παίρνονταν κατά κύριο λόγο συναινετικά από τις ίδιες τις κοινότητες, με το συμβούλιο να έχει επικυρωτικό χαρακτήρα. Λειτουργούσε με ομοφωνία, ενώ απαιτούνταν και η έγκριση τόσο των πολεμιστών όσο και του συμβουλίου των Μητέρων. Κάθε έθνος είχε ίσο λόγο εντός του συμβουλίου, και διατηρούσε την αυτονομία του - το συμβούλιο δεν μπορούσε να επιβάλλει την απόφαση του σε καμία εκ των φυλών, αν αυτή είχε επιλέξει έναν άλλο δρόμο. Ο πρόεδρος του συμβουλίου, ήταν απλά αυτός που μπορούσε να “ανάψει την μεγάλη φλόγα”, να καλέσει δηλαδή και να συντονίσει το συμβούλιο, δίχως καμία άλλη εξουσία ή αρμοδιότητα.

Οι περιοχές των Ιροκέζων, απλώνονταν κυρίως γύρω από την πολιτεία της Νέας Υόρκης

Παρένθεση πρώτη: περί εξουσίας

Εδώ αξίζει μία μικρή παρένθεση, μία επεξήγηση πάνω στο ζήτημα των “αρχη-

γών” και της εξουσίας, όχι μόνο στους Ιροκέζους, μα γενικά στις πρωτόγονες κοινωνίες.

Οι εν λόγω φύλαρχοι, λοιπόν, δεν είχαν καμία πραγματική εξουσία πάνω στα μέλη της φυλής. Κανείς δε διέταζε, γιατί πολύ απλά κανείς δεν υπάκουε. Ο αρχηγός, εξυπηρετούσε κατά κάποιο τρόπο μια θέση “δημόσιου λειτουργού”, ένα άτομο που εκπροσωπούσε την “κοινή γνώμη”, την συλλογική επιθυμία της φυλής, μέσα από την οποία και επιλεγόταν. Η θέση του ήταν επισφαλής, γιατί αν η φυλή συνειδητοποιούσε ότι βάζει μπροστά το προσωπικό του συμφέρον, τότε τιμωρούνταν με καθαίρεση, δημόσια ατίμωση, ακόμη και θάνατο. Όχι απλά δεν είχε κάποιο υλικό κέρδος λόγω του αξιώματός του, μα συνήθως ήταν και ο φτωχότερος ανάμεσά τους, γιατί τόσο τα αγαθά του όσο και τα λάφυρα απ’ τους πολέμους έπρεπε να τα μοιράζεται με τα μέλη της φυλής στις καθιερωμένες τελετές. Το μόνο “πραγματικό” κέρδος ενός αρχηγού, ήταν το κύρος και ο σεβασμός που απολάμβανε - μια αριστοτεχνική διαδικασία για να ικανοποιείς όσους επιθυμούν την εξουσία, δίδως να τους παραχωρείς πραγματική εξουσία.

Οι πολεμιστές

Αν και οι διαμάχες μεταξύ των 5 εθνών είχαν διακοπεί, παρ’ όλα αυτά, ο πόλεμος συνέχιζε να υπάρχει μέσα στην καθημερινότητά τους, είτε με τις γύρω φυλές, είτε αργότερα με τους ευρωπαϊούς αποίκους. Στην συνομοσπονδία δεν υπήρχε τακτικός στρατός. Κάθε μέλος της φυλής, μπορούσε εθελοντικά να συμμετάσχει - ή όχι - σε μια εκστρατεία. Παρ’ όλα αυτά, μέσα από τις νυχτερινές αφηγήσεις κατορθωμάτων, τους εκστατικούς τελετουργικούς χορούς και τις διηγήσεις των γεροντότερων, δημιουργούνταν μια κουλτούρα με την οποία οι νέοι της φυλής επιθυμούσαν τον πόλεμο και την δόξα. Άλλωστε, όπως και στην αρχαία αθήνα, η έννοια του πολίτη ήταν λίγο έως πολύ συνυφασμένη με την έννοια του πολεμιστή, αυτού που προστάτευε την κοινότητα.

Η αξία που δίνανε στην ελευθερία της επιλογής πάντως, αντικατοπτρίζει την αξία που δίνανε εν γένει στην ελευθερία του ατόμου: ποτέ κανείς Ιροκέζος δεν σκέφτηκε να κάνει έναν σκλάβο ή δούλο ή δουλοπάροικο, ούτε να εκμεταλλευτεί ή να εξουσιάζει. Ακόμα και τους αιχμαλώτους πολέμου, προσπαθούσαν να τους εντάξουν στην κοινωνία τους, να τους κάνουν Ιροκέζους πολίτες. Καμιά φορά μάλιστα, ένας αιχμάλωτος έπαιρνε τη θέση ενός νεκρού της φυλής, κουβαλώντας πάνω του τα ίδια δικαιώματα αλληλά, και τις ίδιες υποχρεώσεις με τον νεκρό.

Το συμβούλιο των Μητέρων

Σπουδαίο ρόλο σε όλο το σύστημα, έπαιζε το συμβούλιο των Μητέρων, το όργανο μέσα στο οποίο λειτουργούσαν οι γυναίκες της φυλής.

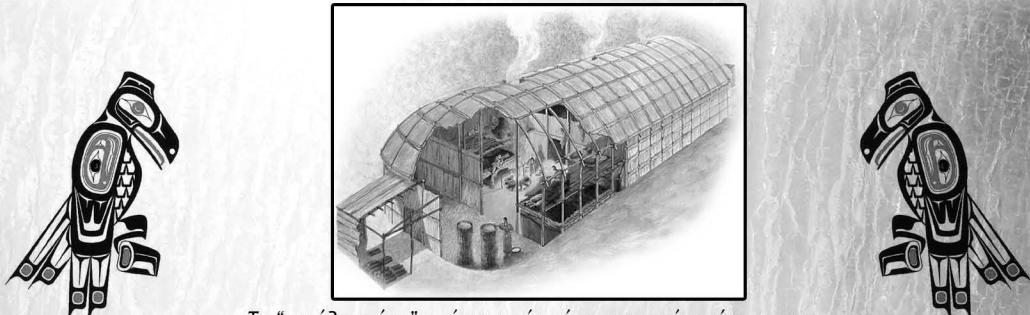
Το συμβούλιο των Μητέρων, ήταν αυτό που επέλεγε τον αρχηγό, αλλιώς και που μπορούσε να τον καθαίρει, μέσα από έναν τελετουργικό και αφάνταστα ντροπιαστικό ευνοχισμό “αφαίρεσης των κεράτων”, το να του πάρει δηλαδή τον κερασφόρο σκούφο, το σύμβολο του αξιώματός του. Επίσης, μέσα στο Μεγάλο Συμβούλιο, οι γυναίκες συμμετείχαν και μπορούσαν να ασκήσουν βέτο, κυρίως σε θέματα κήρυξης πολέμου ή συμμαχίας. Έχοντας σαφώς, ειρηνικότερες διαθέσεις απ’ αυτές των αντρών, πολλές φορές, η έγκαιρη παρέμβασή τους μπορούσε ν’ αποτρέψει έναν επικείμενο πόλεμο.

Οι γυναίκες των Ιροκέζων, απολάμβαναν προνόμια πρωτόγυνα για την εποχή. Σε περίπτωση γάμου, ας πούμε, ο σύζυγος ήταν αναγκασμένος να μετακομίσει στο σπίτι της νύφης. Η νύφη με τη σειρά της, είχε δικαίωμα να πάρει διαζύγιο αν θεωρούσε πως ο άντρας της δεν την καλύπτει, και να κρατήσει τα παιδιά ν’ ανατραφούν μέσα στη δική της οικογένεια. Επίσης, οι γυναίκες είχαν δική τους “ιδιοκτη-

σία” (άλλογα, γη, σπίτι), ανεξάρτητα απ’ αυτήν του συζύγου τους.

Παρένθεση δεύτερη: περί ιδιοκτησίας

Η εξέλιξη ιδιοκτησία, μπαίνει παραπάνω εντός εισαγωγικών, μιας και που στις πρωτόγονες κοινωνίες, που βασίζονταν στην ανταλλαγή και την αμοιβαιότητα, κανείς δεν είχε πραγματική “ιδιοκτησία”, με την έννοια ότι κανείς δεν μπορούσε ν’ αποκλείσει κάποιον από το να χρησιμοποιήσει κάτι που είχε ανάγκη: τροφή, ένδυση ή στέγη. Όλα τα αγαθά άνηκαν στους “Δημιουργούς της Ζωής και έπρεπε να επιστραφούν μέσα από τις τελετές στους πραγματικούς κατόχους τους”. Δεν υπήρχαν πλούσιοι ή φτωχοί, ούτε η έννοια του εμπορεύματος ή της εκμετάλλευσης. Βασική παραγωγική μονάδα ήταν η οικογένεια, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να εξασφαλίσει την οικονομική της αυτάρκεια. Κανείς δεν παρήγαγε παραπάνω απ’ όσα χρειαζόταν για να καλύψει τις άμεσες ανάγκες του, μιας και απλά δε θα είχε τι να τα κάνει, αλλιώς και κανείς δε χρειαζόταν κάτι παραπάνω από αυτά που παρήγαγε ο ίδιος και η οικογένειά του. Η κυρίαρχη εικόνα μιας ημιάγριας κοινωνίας όπου οι άνθρωποι παλεύουν καθημερινά για την επιβίωσή τους, είναι πέρα για πέρα πλυστή. Στην πραγματικότητα, μιλάμε για μια κοινωνία αφθονίας: ζώντας μέσα σε ένα περιβάλλον πλούσιο σε αγαθά, με απέραντους κυνηγότοπους γεμάτους θηράματα και ένα καλά υπολογισμένο σύστημα μη εντατικής καλλιέργειας, περίπου 4 ώρες εργασίας τη μέρα αρκούσαν για να καλύψουν κάθε τους ανάγκη.

Τα “μεγάλα σπίτια” από τα οποία πήραν και το όνομά τους οι Ιροκέζοι. Το κάθε ένα είχε μήκος ως και 150 μέτρα, και μπορούσε να στεγάσει μέχρι και 50 άτομα.

Η “ζώνη του Hiawatha” και μετέπειτα σημαία της συνομοσπονδίας. Το δέντρο στο κέντρο συμβολίζει το έθνος των Ονοντάγκας, όπου στεγάζεται και η Μεγάλη Φωτιά, εκεί όπου συμφωνήθηκε το συμβούλιο και θάφτηκαν τα τσεκούρια του πολέμου. Τα άλλα 4 σχήματα συμβολίζουν τις άλλες 4 φυλές.

Ένας ολοκληρωτικός πόλεμος

Στις αρχές του 17ου αιώνα, οι πρώτοι ευρωπαίοι φτάνουν στα δάση των Ιροκέζων, αναζητώντας γούνες κάστορα που τις ανταλλάσσουν με τουφέκια. Οι ινδιάνοι συνειδητοποιούν, πως δίχως τα νέα όπλα, δε θα μπορέσουν να επιβιώσουν. Η λογική του εμπορίου και του ανταγωνισμού εισέρχεται στην κουλτούρα τους, αλλοιώνοντας την ριζικά. Ένας φαύλος κύκλος δημιουργείται: για να κυνηγήσεις περισσότερους κάστορες, χρειάζεσαι όπλα. Για να αποκτήσεις περισσότερα όπλα, χρειάζεται να κυνηγήσεις κάστορες.

Οι δυτικοί, αξιοποιούν κάθε διαθέσιμο τέχνασμα. Τις αρχικές σφαγές και τις γενοκτονίες από α-

σθένειες, ακολουθεί μια καλή μελετημένη (και πιο “ανθρωπιστική”) στρατηγική.

Βάζουν τις φυλές να μάχονται μεταξύ τους, υποστηρίζοντας και εξοπλίζοντας τότε τη μία και τότε την άλλη μέχρι την ολοκληρωτική τους εξάρτηση.

Οι ιεραπόστολοι που ακολουθούν, επιτίθενται με μανία στις “ειδωλολατρικές” πνευματικές συνήθειες, προσπαθώντας να σταματήσουν τις τελετουργικές πρακτικές της γενναιοδωρίας και της ανταλλαγής, καθώς και την επαφή των ιθαγενών με τη γη τους.

Οι συμφωνίες που υπογράφουν, αρχικά οι ευρωπαϊκές δυνάμεις, και στη συνέχεια οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και του Καναδά, αθετούνται η μία μετά την άλλη. Το συμβούλιο των Ιροκέζων δεν αναγνωρίζεται ως νόμιμος θεσμός και τα εδάφη των ινδιάνων περνάνε σταδιακά στα χέρια των αποίκων.

Απ’ τις αρχές του 20ου αιώνα, ξεκίνησε μια διαδικασία σταδιακής αφομοίωσης και “εκπολιτισμού” των ιθαγενών. Κάθε είδους εκπαιδευτικά προγράμματα επιστρατεύονται για να “σώσουν τους άγριους και να τους φέρουν τα φώτα του δυτικού πολιτισμού”, να ισοπεδώσουν δηλαδή ότι έχει απομείνει από την κουλτούρα τους.

Παρ’ όλα αυτά, σήμερα ο λαός των Ιροκέζων διακηρύσσει ακόμα τη διαφορετικότητα και την αυτονομία του.

“Οι Haudenosaunee ανταποκρίνονται εδώ και περισσότερα από 375 χρόνια σε όλους τους ορισμούς του καταπιεσμένου έθνους. Αντιστάθηκαν στις φονικές επιδρομές της Γαλλίας, της Αγγλίας και των Η.Π.Α. Διώχτηκαν από τα εδάφη τους, φτωχοί και κυνηγημένοι για τα έθιμα τους. Υπήρξαν θύματα εξαπάτησης στις συναλλαγές τους με τρεις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις που εξέφρασαν ανοιχτά την πρόθεσή τους να εξοντώσουν τους Haudenosaunee (...) Εμείς, οι Haudenosaunee, έχουμε ξεκάθαρες επιλογές για το μέλλον. Μία από τις επιλογές με τις οποίες βρεθήκαμε αντιμέτωποι ήταν να ενσωματωθούμε στον Δυτικό πολιτισμό ή να διαιωνίσουμε τον τρόπο ζωής που μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας. (...)”

Διαλέξαμε να παραμείνουμε Haudenosaunee και μέσα από τον Τρόπο Ζωής μας να χαράξουμε ένα δρόμο απελευθέρωσης για μας τους ίδιους αλλά και για τις επόμενες γενιές”

Φωτογραφία Ιροκέζων από το 1914

Πηγές

- Pierre Clastres, *Εξουσία και Ελευθερία στις Πρωτόγονες Κοινωνίες*, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος, 1999
- Άκου Χλωμοπρόσωπε – μήνυμα των Ιροκέζων στον Δυτικό κόσμο, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος, 1991
- Levi Strauss, *Άγρια Σκέψη*, Εκδόσεις Παπαζήση, 1977

- <http://www.everyculture.com/multi/Ha-La/Iroquois-Confederacy.html>
- http://www.publicbookshelf.com/public_html/Our_Country_Vol_1/Learnabou_d.html
- http://en.wikipedia.org/wiki/Iroquois_Confederacy
- http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Law_of_Peace
- http://en.wikipedia.org/wiki/The_Great_Peacemaker

Έμαθα να εμπιστεύομαι τις λέξεις
- ε, λέξεις...
αυτά τα μικρά, μαύρα σημεία που
τοποθετούνται με προσοχή το ένα δίπλα στο άλλο
και δημιουργούν νοήματα -

μικρά νοήματα
όπως "θέλεις ένα τσούτ?"
μεγάλα νοήματα
όπως "θα σε αγαπώ για πάντα"

χαρωπά νοήματα
όπως "ας κάνουμε σήμερα μαζί τούτο κι εκείνο"
θλιμμένα νοήματα
όπως "μη φύγεις" ή "συγγνώμη"

μια ζωή κωμένος ανάμεσα σε σελίδες
γεμάτες **λέξεις** γεμάτες (!)
έμαθα να επικοινωνώ, να διαχειρίζομαι, να παίζω, να δημιουργώ, να καταστρέφω,
να θρυμματίζω, να ψηθιρίζω, να μεταστρέφω, να κρύβω και να φανερώνω

εμπιστευόμουν πλήρως όλες αυτές τις μικρές διαολεμένες
ένιωθα δυνατός και πλούσιος και σίγουρος
- τόσο σίγουρος -
η ζωή είναι πιο απλή όταν μετατουσιώνεται σε λέξεις

η ουτοπία είναι πιο απλή όταν μεταφράζεται σε θεωρία
ο έρωτας είναι πιο απλός όταν πληκτρολογείται σε sms
η επίθεση είναι πιο απλή όταν διακοσμή μια αφίσα
το όνειρο είναι πιο απλό όταν γεννάει ένα παραμύθι

μα ήρθε εκείνη η στιγμή που οι λέξεις δεν ήταν πια αρκετές
η στιγμή που ένιωθα
να βγαίνουν από μέσα μου
σάπιας και επαναλαμβανόμενες

τις είχα ήδη χρησιμοποιήσει όλες
τις σπατάλησα
τις πιο μεγάλες και πιο σημαντικές
για ζητήματα μικρά και ασήμαντα

τις πιο σπάνιες
για καθημερινές διαδικασίες
τις πιο τραγικές
για να κάνω τη ρουτίνα μου ευχάριστη

τις πιο θαυμαστές, τις πιο καλοδουλεμένες,
τις πιο εξαιρετικές, τις πιο ευανάγνωστες
για να περιγράψω τον μεσημεριανό ύπνο, το πρώτο
τοιγάρο της ημέρας,
εκείνο το γελοίο τραγούδι, κάθε τυχαία αγκαλιά

και τώρα που τις χρειάζομαι
πιο πολύ από ποτέ **γαμώτο**
- μάταια ψάχνω στο Ανυλεξικόν, Αθήναι 1988 -
δεν μου έχει απομείνει ούτε μια, ούτε η μικρότερη

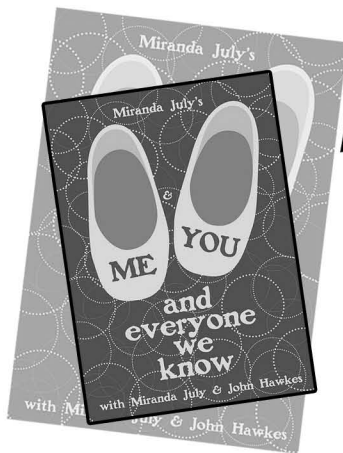
για να εκφράσω την αδυναμία μου
για να δώσω σ' αυτό που σφαδάζει μέσα μου
μορφή και σχήμα
μυρωδιά και χρώμα

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

Κείμενο: Δίσταρος

μέτρα τις λέξεις σ' αυτή
τη σελίδα
είναι οι τελευταίες
που έχω να προσφέρω
πριν βυθιστώ στη σιωπή.

ME AND YOU AND EVERYONE WE KNOW

Εγώ, εσύ και όλοι μας οι γνωστοί
(Αμερική, Αγγλία 2005)

«Εγώ και Εσύ και όλοι οι γνωστοί», είναι μια ποιητική και σοκαριστικά ειδικρινής παρατήρηση του πώς οι άνθρωποι αγωνίζονται να επικοινωνήσουν μεταξύ τους στον αποξενωμένο σύγχρονο κόσμο.

Η Christine, οδηγός ηλικιωμένων, ψάχνει έμπνευση για το video art που θα την καθιερώσει ως καλλιτέχνη. Ο Richard βάζει φωτιά στο χέρι του σαν ιεροτελεστία την ώρα του χωρισμού. Ο εξάχρονος Robby διατηρεί ένα κοπροθαγνικό ειδύλλιο του Διαδικτύου με μια άγνωστη και ο δεκατετράχρονος αδερφός του, Peter, γίνεται το πειραματόζωο για τα κορίτσια γειτονιάς που εξασκούνται στη μελλοντική τους έγγαμη σεξουαλική ζωή. Οι δεκαπεντάχρονες Heather και

Rebecca προσπαθούν να πείσουν έναν πολύ μεγαλύτερο γείτονα να τους μιλήσει πρόστυχα και η μικρή Sylvie επενδύει όλο της το χαρτζιλίκι στη συλλογή της προίκας της.

Καθημερινοί άνθρωποι μιλούν με τις ενδόμυχες σκέψεις τους και ενεργούν σύμφωνα με τις εσωτερικές τους μυστικές παρορμήσεις που κατά καιρούς αγγίζουν το σουρεαλιστικό. Αναζητούν συντροφιά μέσω βασανιστικών διαδρομών και βρίσκουν λύτρωση σε μικρές στιγμές που μπορούν να συνδεθούν με κάποιον άλλο στη γη. Μια ταινία που δεν ταιριάζει με κανένα ύφος, δεν εκπληρώνει καμία προσδοκία, δημιουργεί τους δικούς της κανόνες, και επιδιώκει μόνο να μοιραστεί μια περίεργη, αξιαγάπητη και άρρωστα αθώα οπτική γωνία με μας. Απεικονίζει με επιτυχία την αθωότητα της παιδικής ηλικίας, τη σεξουαλική περιέργεια των εφήβων, καθώς και τα μπερδεμένα συναισθήματα της ενήλικης ζωής μέσα από προσωπικές και πρωτότυπες ιστορίες και καταστάσεις.

40

«Θα ήθελα πολύ να πιστέψω σε ένα σύμπαν όπου ζυγνάς και δεν χρειάζεται να πας στη δουλειά και που βγαίνεις έξω και συναντάς δύο όμορφες 18χρονες αδελφές που είναι και ψιληγάδες και είναι επίσης πολύ καλοί άνθρωποι.»

**MARY & MAX,
MAIPH & MAΞ
(Αυστραλία 2009)**

Η Mary είναι οχτώ χρονών, ασχημούλα και ζει μια καφέ, βαρετή και μοναχική ζωή στην Αυστραλία. Ο παχύσαρκος σαρανταπεντάχρονος Max είναι ο παραλήπτης του γράμματος που εκείνη έστειλε επιλέγοντας μια τυχαία διεύθυνση από τον τηλεφωνικό κατάλογο για να βρει ένα φίλο. Ζει μια γκρι, μονότονη και θλιβερή ζωή στη Νέα Υόρκη. Οι συχνές κρίσεις πανικού οφείλονται εν μέρει στο σύνδρομο Asperger's από το οποίο πάσχει. Είναι μέλος των 'Ανώνυμων Φαγάδων' και πιστεύει πως η πόλη του είναι μια μουντή, καταθλιπτική αποθήκη ψυχών γεμάτη ιδιόρρυθμους κατοίκους τους οποίους ο ίδιος δεν μπορεί να κατανοήσει. Η παράξενη αυτή αλληλογραφία θα συνεχιστεί για 20 χρόνια!

«Όταν ήμουν μικρός, είχα εφεύρει ένα αόρατο φίλο, τον κ. Ραβιόλια. Ο ψυχίατρός μου ήλθε ότι δεν τον χρειάζομαι πια, έτσι κάθεται στη γωνία και διαβάζει.»

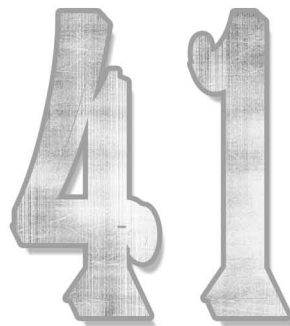
«Τα αποστίγματα είναι κακά γιατί πετούνται στη θάλασσα, τα καπνίζουν τα ψάρια και εθίζονται στη νικотίνη.»

«Ήσουν ποτέ κομμουνίστρια? Σου επιτέθηκε ποτέ κοράκι ή παρόμοια μεγάλο πουλί?»

»Δυστυχώς, στην Αμερική, τα μωρά δεν βρίσκονται σε κουτάκια αλκοόλ. Ρώτησα τη μητέρα μου όταν ήμουν τεσσάρων, και μου είπε ότι βγαίνουν από αυγά που γεννιούνται από τους ραβίνους. Εάν δεν είσαι εβραΐος, γεννιούνται από Καθολικές καλόγριες. Εάν είσαι άθεος, γεννιούνται από βρώμικες, μοναχικές πόρνες.»

«Δεν έχουν συμβεί πολλά από την τελευταία φορά που έγραψα εκτός από μια κατηγορία για ανθρωποκτονία, μια νίκη του λόττο και το θάνατο του χρυσόφαρου μου.»

Μια ταινία για τη μοναξιά, τη φιλία, το σεξ, την αυτοκτονία, τον αθεϊσμό κ.α. Θίγει θέματα ταμπού (ειδικά για animation) για τα συνηρητικά γούστα των όσκαρ γι' αυτό και χαρακτηρίστηκε ως «αδικημένη των βραβείων». Ανώδυνα καταθλιπτική σαν μαύρη κωμωδία, σατιρίζει καταστάσεις με μια αθωότητα που δεν σου επιβάλλει τη σάτιρα ως αυτοσκοπό.

«Ο Dr Bernard Hazellhof είπε πως αν ήμουν σε ένα έρμηκο γκοσι, θα έπρεπε να συντηρώ στη δική μου συντροφιά - μόνο εγώ και οι καρύδες. Είπε ότι θα πρέπει να αποδεχτώ τον εαυτό μου με όλα τα κουσούρια του, και ότι τα κουσούρια είναι κάτι που δεν επιλέγουμε. Είναι κομμάτι του εαυτού μας και πρέπει να ζήσουμε μαζί τους. Μπορούμε, ωστόσο, να επιλέξουμε τους φίλους μας, και είμαι ευτυχής που έχω επιλέξει εσένα.»

ΓΙΑ αποφυγή παρεξηγήσεων

Φυσικά και ονειρευόμαστε έναν κινηματογράφο - όπως και κάθε άλλη τέχνη άλλωστε - απαλλαγμένο από τους κανόνες του εμπορεύματος, της αυτοαναφορικότητας και του star system. Έναν κινηματογράφο που να υπερβαίνει, και όχι να συντηρεί την κανονικότητα, να αναδεικνύει την ανυπαρξία του σήμερα και να επεξεργάζεται το όραμα του αύριο. Έναν κινηματογράφο που να συγκρούεται, να αποδομεί, να ανατρέπει και να ονειρεύεται. Έναν κινηματογράφο επιθετικό και κοινωνικό. Ιχνηλατώντας τόσο τις πειραματικές προσπάθειες ανεξάρτητων δημιουργών όσο και το σινεμά της "μαζικής κουλτούρας" ανακαλύπτουμε σημεία και στιγμές που, δίκως να στερούνται αισθητικής ομορφιάς (αν και αυτό είναι μάλλον κάτι το υποκειμενικό), στέκονται με το δικό τους τρόπο απέναντι στο υπάρχον.

Στιγμές στην πόλη εκτός πόλης

42

Πολιτικά στιγμιότυπα προσωρινής φυγής!

Δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις.

Ναι, ξέρουμε πόσο ψεύτικη, πόσο επιφανειακή, πόσο επίπλαστη και προσωρινή είναι η καθημερινότητα που βιώνουμε σε καταστάσεις φυγής απ' την κανονικότητα: στις διακοπές μας. Τόσοι μήνες άγχους και αλλοτρίωσης έχουν συσσωρευτεί μέσα μας σαν καρκίνος, χαμένοι σε ένα μονότονο και μονόδρομο λαβύρινθο εργασίας, εξεταστικής και στιγμιαίας ανάπαυλας. Και, σαν έρθει εκείνη η στιγμή που βαδίζουμε σε έναν ξένο τόπο, περιτριγυρισμένοι από νέα πρόσωπα, δίχως το χρόνο να κρέμεται βασανιστικά πάνω απ' τα κεφάλια μας, νιώθουμε προσωρινά την απελευθέρωση. **Αδειάζουμε.**

Αλλάζουμε. Για μια στιγμή μονάχα, μέσα στον κύκλο της μίζερης ζωής μας. Γιατί η ρουτίνα μάς περιμένει καρτερικά, μοναχά ένα - δύο μήνες μακριά.

Μα τι θέλει επιτέλους να πει ο ποιητής μ' αυτόν τον ατελείωτο μονόλογό του?

Αυτό μονάχα: πως οι παρακάτω στιγμές, αναγνωρίζουμε πως είναι γέννημα των συνθηκών τους και τίποτα παραπάνω. Μα, τις κρατάμε βαθιά μέσα μας, γιατί ελπίζουμε πως θα έρθει η ώρα που όλα αυτά θ' αποτελέσουν τη ζύμη για τη γέννηση μιας νέας υλικής και συνειδησιακής πραγματικότητας.

Θυμάμαι εκείνο το μεσημέρι στο ελεύθερο κάμπινγκ. Πώς οι γύρω σκηνές μαζεύτηκαν γύρω μας καθώς το μαγείρεμα τελείωνε. Να τοιμπήσουν κι αυτοί ένα κομμάτι. Γιατί όλα μοιράζονται. Το φαγητό. Τα ξύδια. Τα βιβλία για το μεσημεριανό διάβασμα. Το χαρτί υγείας. Τα τσιγάρα.

Όταν το ζεις, συνειδητοποιείς πόσο ψευδαίσθηση είναι τελικά η αίσθηση της ιδιοκτησίας. Και πόσο μαγική και ανθρώπινη, αυτή της κοινότητας.

Θυμάμαι τις καλημέρες. “Καλημέρα”, σου έλεγαν πρόσωπα άγνωστα μα χαμογελαστά. Όχι επιτηδευμένα. Γαλήνια. Φιλικά. “Καλημέρα”, αποκρινόσουν κι εσύ.

“Κάθησε”, σου λέγαν. Και καθόσουν. Σε κύκλο, πάντα.

Θυμάμαι πόσο καθαρό ήταν το κάμπινγκ μας. Και δεν είχε καθαρίστριες. Μονάχα έναν βαριεστημένο τύπο που έπλενε τις χέστρες κάθε πρωί. Μα ο κόσμος, ενστικτωδώς, φρόντιζε τον τόπο γύρω του. Απλές καθημερινές κινήσεις. Να μαζέψεις τα σκουπίδια σου.

Να πετάξεις τη σακούλα. Να μη ρίχνεις κάτω το τσιγάρο. Κινήσεις που εδώ, στην a priori μολυσμένη μητρόπολη κανείς μας δεν κάνει τόσο αυθόρμητα. Γιατί νιώθουμε βαθιά μέσα μας πως αυτός ο χώρος και αυτός ο χρόνος δεν είναι δικοί μας. Και δεν έχουμε καμία υποχρέωση να τους διατηρήσουμε “καθαρούς”.

Θυμάμαι εκείνη την αστεία συνέλευση στην πλατεία. Από κάπου είχε πέσει σύρμα ότι θα σκάσουν οι μπάτσοι να μαζέψουν τους κατασκηνωτές. Και κόσμος απ’ όλο το νησί είχε συγκεντρωθεί για να οργανώσει την άμυνά του. Μερικοί γνωριζόμασταν απ’ τις πόλεις μας. Εδώ, δε μιλούμαστε. Ίσως και να μιλούσαμε λίγο ο ένας τον άλλο. Μα εκεί, στεκόμασταν δίπλα δίπλα και ετοιμάζαμε γεμάτοι ενθουσιασμό το σχέδιο δράσης. Αν έρθουν εδώ, θα κάνουμε τούτο. Αν κάνουν εκείνο, θα πάμε από εκεί. Να κλείσουμε τους δρόμους. Να ανταλλάξουμε κινητά. Να ειδοποιήσουμε κι άλλο κόσμο. Να είμαστε μαζί.

Θυμάμαι – πώς να τα ξεχάσω – τα ωτοστόπ. Ποτέ δε χρειάστηκε να περπατήσουμε πάνω από πέντε λεπτά. Εκτός κι αν ήθελες να ηρεμήσεις, να απολαύσεις τη σιωπή και τα άστρα. (ναι, θυμάμαι και τα άστρα – μονάχα όταν τα βλέπεις συνειδητοποιείς πόσο σου λείπουν). Δεν σήκωνες το χέρι, απλά σταματούσαν δίπλα σου και άνοιγαν την πόρτα. “Πόσοι είστε?” “Πόσους χωράτε?” “Πού πάτε?”. Όλοι στο κόλπο. Μικροί και μεγάλοι. Μεθυσμένοι και νηφάλιοι. Ντόπιοι και τουρίστες.

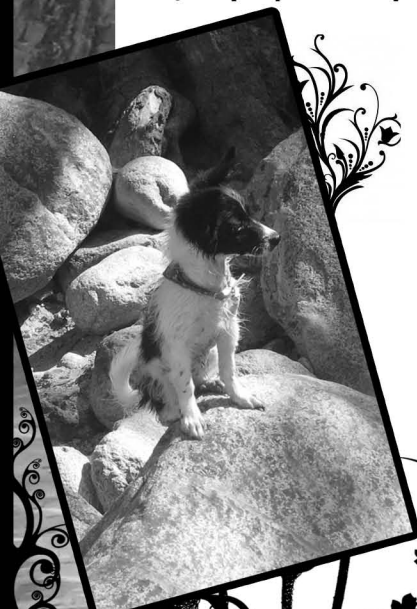
Θυμάμαι εκείνο το βράδυ που πήγαμε να κάνουμε μπάνιο στις ντουζιέρες δίπλα απ’ τη σκηνή μας. Στο δημοτικό κάμπινγκ, όχι στο “ελεύθερο”. Εκεί όπου οι άνθρωποι κουβαλάνε κάτι λίγο απ’ την πόλη μαζί τους. Στερεοφωνικά. Φορτιστές. Τζανκ φουντ. Λογικές. Και βρήκαμε μια ντουζίνα γυμνά σώματα. Με

απλότητα και γλυκύτητα. Όχι, δεν είναι επαναστατικό το γυμνό, εδώ και πολλές δεκαετίες. Μα συνεχίζει να είναι όμορφο και ελεύθερο. Ειδικά όταν το συναντάς εκεί που δεν το περιμένεις. Νομίζω πως δεν έχω ζήσει ποτέ τόσο κοντά και άνετα στο σώμα μου και στα σώματα άλλων από εκείνες τις μέρες. Θυμάμαι εκείνο το πρωινό που μας έφερε ο Μπόμπι να φάμε “φαράκι”. Τρέχα γύρευε που το ξετρύπωσε στις 9 τα ξημερώματα.

Θυμάμαι εκείνα τα παιδιά με τις κιθάρες στην πλατεία, να παίζουν “μάγκες πιάστε τα γιοφύρια, μπάτσοι κλάστε μας τ’ αρχίδια” όταν έσκασε το περιπολικό να μας ζητήσει να κάνουμε ησυχία.

Θυμάμαι πολλά και διάφορα. Και λυπάμαι.

Λυπάμαι που επιστρέψαμε όλοι μας στην κανονικότητα. Και που χρειάστηκε να εκφέρουμε το χυδαίο “τα ξαναλέμε του χρόνου”. Και που, για τους περισσότερους με τους οποίους μοιράστηκα όλα τούτα, ήταν απλά μια προσωρινή κατάσταση, και όχι κάτι για το οποίο αξίζει να παλέψεις για να γίνει η καθημερινότητά σου.

Η ΘΛΪΨΗ ΑΡΓΗΣΕ 38 ΧΡΟΝΙΑ 38

Άλλη μία κουραστική βάρδια είχε μόλις τελειώσει και ο J.F, μετά από ένα τέταρτο της πιο συνηθισμένης του διαδρομής, έφτασε στο διαμέρισμά του.

Ο J. Frau είναι ένας καθημερινός άνθρωπος - θα έπαιζε με ευκολία τον ρόλο του «ανθρώπου της διπλανής πόρτας» - με όψη δυστυχώς ή ευτυχώς κοινότυπη. Η αλήθεια είναι πως τον τελευταίο καιρό η κούραση από το φόρτο της δουλειάς του (κάτι σαν το δεξί χέρι του διευθυντή) στην εθνική τράπεζα, είχε αρχίσει να διαγράφεται στο πρόσωπό του. Είναι ο άνθρωπος που, για παράδειγμα αν κάποτε συλλαμβανόταν για κάτι, όλοι οι ένοικοι της πολυκατοικίας θα έλεγαν «Ήταν πολύ καλό παιδί, δεν

προκάλεσε ποτέ και κανέναν» και «Ποτέ μου δεν περίμενα από τον Jergy κάτι τέτοιο. Φαινόταν τόσο μα τόσο καλόψυχος». Εδώ που τα λέμε, έτσι ήταν. Ποτέ του δεν ενόχλησε κανέναν. Αντιθέτως, πάντα και με όλους ήταν ευγενικός.

Υπήρξε άριστος συλλέκτης στη ζωή του με έφεση στα σπάνια βαλσαμωμένα ερπετά (σαύρες, φίδια, νεογέννητες χελώνες και άλλα πολλά). Το γιατί έτρεφε τόσο μεγάλο θαυμασμό γι' αυτή του τη συνηθία, όμως, ακόμα το αναρωτιέται, παρόλο που αρκετές φορές πείθεται από το ότι του έγινε απλά υποσυνείδητη λατρεία, βλέποντας χιλιάδες βαλσαμωμένα ζώα στο πατρικό του και σε σπίτια οικογενειακών φίλων. Παλιότερα, όταν ο ελεύθερος χρόνος του ήταν περισσότερος, είχε και το χόμπι της συγγραφής. Έγραφε διάφορα δοκιμιακά κείμενα, μερικά από τα οποία δημοσίευε σε τοπική εφημερίδα και άλλα στόλιζαν τη γεμάτη φινέτσα βιβλιοθήκη του (Λουδοβίκου 14ου).

Αυτό που πραγματικά τον έκανε ευτυχισμένο ήταν το ότι ποτέ δεν ένωσε θλίψη (με μερικές εξαιρέσεις περιστασιακής λύπης όπως πριν από ένα εξάμηνο περίπου που χώρισε με την M. Simian, κόρη του διευθυντή του). Ποτέ. Ήταν γεμάτος από όμορφες στιγμές, καθημερινές έως και εξέχουσες, από απλές εξόδους με συνεργάτες-φίλους μέχρι τεράστιες επαγγελματικές επιτυχίες (κυρίως όσον αφορά τη μόνιμη ενασχόλησή του με το χρηματιστήριο).

Παρότι φαινόταν κάπως μοναχικός στους περαστικούς, στην πραγματικότητα είχε πολλές διασυνδέσεις με σοβαρές και πετυχημένες προσωπικότητες όπως τον υφυπουργό Εθνικής Άμυνας (ο οποίος λόγω της κοινής τους αγάπης για την ιππα-

σία εξελέχθηκε σε έναν από τους καλύτερους φίλους του), την Κυρία Laureen (διευθύντρια της εφημερίδας «The Times»), τον Antony Sigel (υπαρχηγό της αγγλικής αστυνομίας) και άλλους. Γενικότερα ο κύκλος του απαρτιζόταν από ευγενείς οικογένειες και από κύριους και κυρίες με ανάλογες καριέρες.

Η ημέρα ήταν Παρασκευή και το ρολόι στον τοίχο έδειχνε 4.25'. Το βλέμμα του 38χρονου Jerry έπεσε πάνω σε μια φωτογραφία από το γάμο του που στεκόταν καλογουλισμένη στο κοινοδύο (επίσης Λουδοβίκου 14ου) δίπλα από την τηλεόραση. Αμέσως τον τύλιξε μια έντονη νοσταλγία, μια ανάγκη για αναζήτηση στο παρελθόν. Άρχισε να θυμάται και να αναπολεί. Αμέσως, έσπευσε να ανοίξει ένα, σχεδόν 8 χρόνια, ξεχασμένο άλμπουμ. Είδε πράγματα που λαχταρούσε να ξαναζήσει και άλλα που είχε πλέον ξεχάσει. Ταξίδια σε Παρίσι και Νέα Υόρκη, φιλαρμονική Αυστρίας, μπάρμπεκιου στο εξοχικό του A, Sigel, τελετή έναρξης Ολυμπιακών Αγώνων στην Ατλάντα το '96 και διάφορα άλλα. Όταν τελείωσε το άλμπουμ, και επιμένοντας να νιώσει το παρελθόν δίπλα του, αποφάσισε να βγάλει ένα χαρτί και να γράψει ένα δοκίμιο, χωρίς να είναι σίγουρος για τον προορισμό του. Σκέφτηκε πολύ πριν πιάσει την πένα του. Το δύσκολο ήταν, πως μετά από τόσο καιρό, δεν είχε την ίδια άνεση στην ανεύρεση θέματος. Κι όμως, ύστερα από 40 περίπου λεπτά το βρήκε. «Άνθρωπος» έγραψε πάνω πάνω με μεγάλα κεφαλαία γράμματα. Αυτό, λοιπόν, θα ήταν το θέμα του.

...

Προσπαθώντας να βάλει σε μια σειρά τις σκέψεις του και να επινοήσει τον πρόλογο, ταραχτηκε. Ξαφνιάστηκε. Ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε κάτι παραπάνω από περιστασιακή λύπη και θυμό.

**Μα γιατί αισθάνθηκε θλίψη;
Γιατί αισθάνθηκε θλίψη τώρα, που μετά από 10 χρόνια είπε να
γράψει ένα δοκίμιο για τον άνθρωπο;**

**Δεν πέρασαν πάνω από λίγα δευτερόλεπτα για να καταλάβει μόνος
του την αιτία...**

Δεν είχε γνωρίσει ποτέ του τέτοιο πλάσμα...

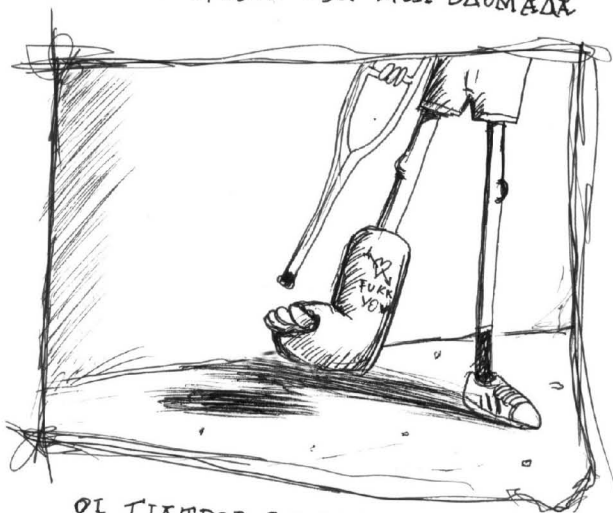
A Macabre Story

vol. 1

DEAD PRESIDENTS

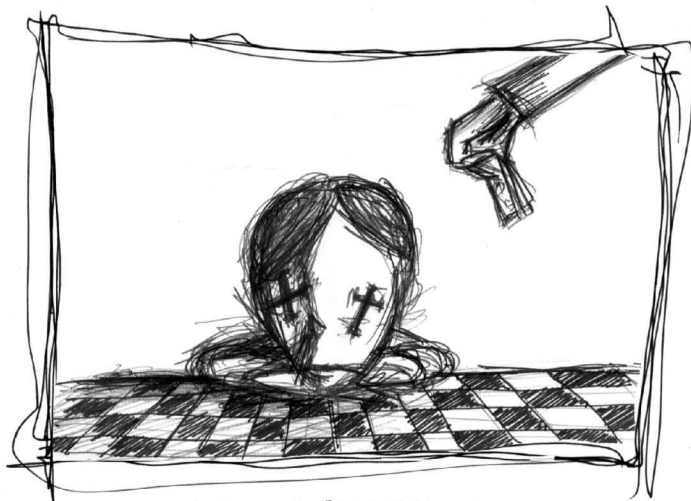
ΔΥΣΤΗΧΟΣ, Ο ΜΙΚΡΟΣ JEREMY
ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟΣ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΒΑΘΜΑΔΑ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΑΠΕΦΑΝΘΗΣΑΝ, ΟΤΙ
ΕΙΧΕ ΣΤΑΞΕΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ...

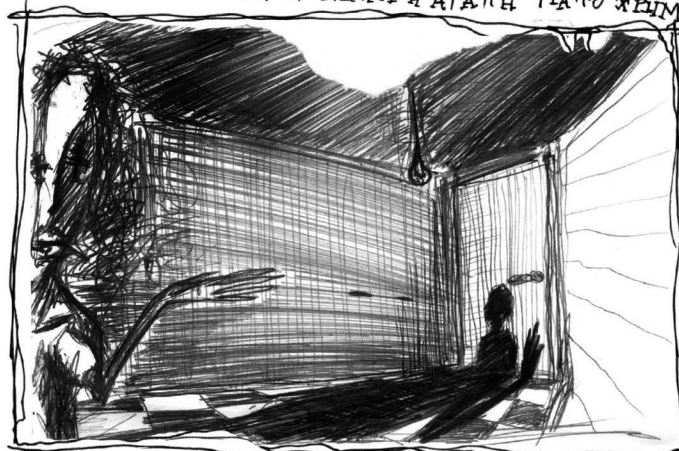
ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ Ο JEREMY ΕΠΙΘΕΕ ΚΑΘΙΣΤΗ...
ΕΜΕΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ ΓΙΑ ΟΡΕΣ...

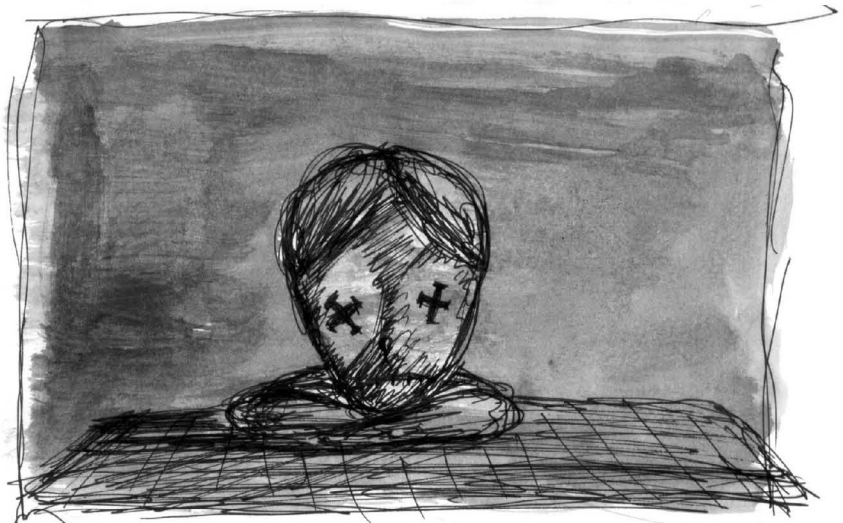
ΔΕΝ ΕΤΡΕΠΕ ΚΑΙ ΔΕ ΜΙΛΟΥΣΕ
ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΜΟΝΑΧΑ ΜΑΖΕΥΕ
ΣΤΟΙΧΑ ΤΟ ΑΧΡΕΙΑΣΤΟ ΧΑΡΤΖΙΛΙΚΙ ΤΟΥ...

ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΑΤΙ ΤΟΣΟ ~~Ε~~ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ,
ΞΕΠΗΔΗΣΕ ΚΑΤΙ ΤΟΣΟ ΚΟΙΝΟΤΥΠΟ ΚΑΙ
ΞΕΠΕΣΜΕΝΟ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΑ...

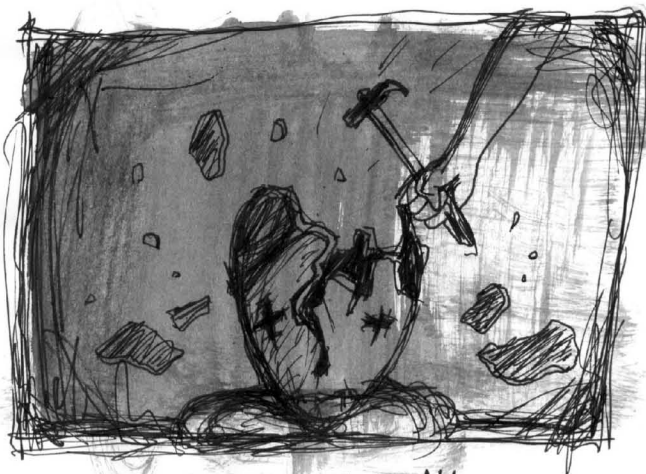
ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΠΩΣ ΑΥΤΟ
ΕΤΡΕΠΕ ΝΑ ΤΕΚΕΙΛΕΣΕΙ...

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΜΕΝΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ, ΗΤΑΝ
ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΟΝ ΚΟΥΜΠΑΡΑ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΝΑ ...

...ΤΟΝ ΚΑΝΕΙ...

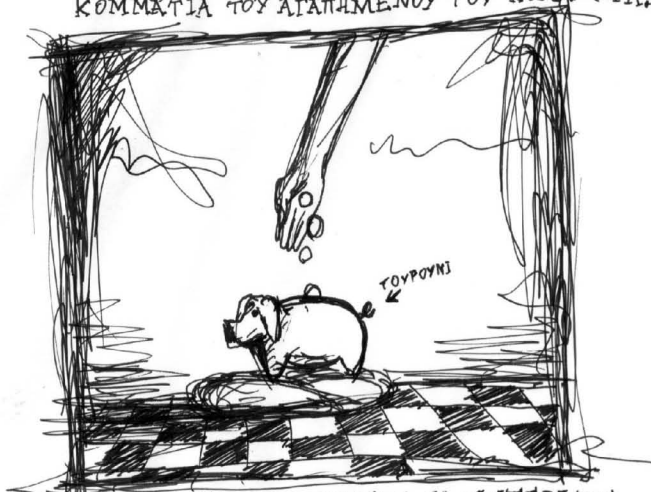
...ΚΟΜΜΑΤΙΑ !!!

ΕΚΒΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ Ο JEREMY
ΕΥΤΥΝΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΟΡΥΒΟ...

ΤΟ ΗΞΕΡΕ!!!
ΓΙΑΤΙ ΛΕΝ ΗΤΑΝ
ΤΑ ΛΕΓΤΑΤΟΥ
ΤΗΝ ΕΝΟΧΛΟΥΣΑΝ,
ΑΛΛΑ Ο ΙΑΙΟΣ,
~~Ε~~ Ο ΑΛΛΟΚΟΤΑ
ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ!

...ΚΑΙ ΕΚΛΑΨΕ ΤΟΤΕΡΑ, ΠΑΝΟ ΑΠ'ΤΑ
ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΜΠΑΡΑ...

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΚΙ ΟΛΑΞ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ
ΤΟΥ ΠΗΡΕ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ.
ΕΝΑΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟ...

ΣΕ ΕΙΔΑ...

...κάπου στην Σαμοθράκη

ΕΙΜΑΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΩ ΟΤΑΝ ΓΥΡΝΩ ΣΠΙΤΙ
ΝΑ ΕΧΕΙ ΖΕΣΤΟ ΝΕΡΟ...
ΠΑ ΝΑ ΠΛΥΝΩ ΤΑ ΠΙΑΤΑ!

JUST
N TOY
IT

ΥΓΕΙΑ - ΚΑΒΛΑ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΟ
Α.Ο.Α.Β.ing
ΠΑΝΤΟΥ
ΚΑΙ
ΠΑΝΤΑ

Συνηθισμένη πια... πια... πια...

Προχθές τα ξημερώματα
όταν έκανα ν' ανάψω τσιγάρο μετά το πήδημα
πήγες να μ' αγκαλιάσεις και σε έσπρωξα.
Δεν ήταν τίποτα προσωπικό,
- δεν ήθελα δηλαδή να σ' αποφύγω ή κάτι τέτοιο.
Ήταν μόνο που δεν ήμουν **συνηθισμένη** σε αυτά
και που μου θύμισες την πρώτη μέρα στη δουλειά.

51

Τότε που στριμωγμένη
ανάμεσα σε εκατοντάδες τηλέ-
φωνα καταγράφοντας
ακατάπαυστα παραγγελίες με
αγκάλιασε από πίσω το
αφεντικό, φιθυρίζοντάς μου στο
αυτί αν θέλω αύξηση.

Κι εγώ - μέσα σε αυτή τη
λαοθάλασσα από εργάτες και
ακουστικά - δεν είχα που να
κρυφτώ από το χέρι του μέσα
στη μπλούζα μου.

Αλλά ντάξει, ήμουν
συνηθισμένη πια απ' την
πρώτη μέρα στο γυμνάσιο.

Όπως εκείνη τη φορά που
ζήτησα δεύτερο κομμάτι γλυκό
και ο πατέρας, προστάτης και
αρχηγός μου είπε πως πρώτα
πρέπει να τελειώσω το φαΐ
μου.

Και αφού ξεκούμπωσε το
παντελόνι του σηκώθηκε και
στάθηκε όρθιος περήφανα
μπροστά μου με εκείνο το
γνωστό, αγέρωχο χαμόγελο
τρυφερότητας στο οποίο είμαι

συνηθισμένη πια
να υπακούω σιωπηλά...

Τότε που δεν άκουσα το ξυπνητήρι και δεν
πρόλαβα τον αγιασμό και φτάνοντας
λαχανιασμένη λίγο πριν κλείσει την πόρτα
ο θυρωρός βρήκα μόνο το γυμνασιάρχη στο
γραφείο.

Και ευτυχώς ήταν πολύ
ευγενικός
και δέχτηκε να μου
δώσει τα βιβλία
- έστω και
καθυστερημένα -
με μόνο αντάλλαγμα
να πασπατέφει λίγο
τις σάρκες μου
Αλλά εγώ ήμουν
συνηθισμένη πια
απ' το σπίτι.

Τα μάτια μου με καίνε, είναι **σίγουρα** υγρά.
Το ξέρω με έχω δει και άλλες φορές έτσι,
δεν χρειάζεται να αμφιβάλλω.

Το πρόσωπό μου **είναι** κόκκινο, είναι **σίγουρα**
παραμορφωμένο.

Το ξέρω με έχω δει και άλλες φορές έτσι,
δεν χρειάζεται να αμφιβάλλω.

Οι γροθιές μου **σφίγγουνε**, **σίγουρα** οι φλέβες μου θα
σπάσουνε.

Το ξέρω με έχω δει και άλλες φορές έτσι,
δεν χρειάζεται να αμφιβάλλω.

Η λογική μου **με εγκαταλείπει**, **σίγουρα** θα πέσω **σε**
αντιφάσεις.

Το ξέρω με έχω δει και άλλες φορές έτσι,
δεν χρειάζεται να αμφιβάλλω.

Τα πόδια μου **είναι κρύα**, οι σφυγμοί μου ανεβαίνουν,
τα δόντια μου **τρίζουν**,
οι σκέψεις μου γυρνάνε **με** ηχώ και εγώ **τινάζομαι...**

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΑΜΦΙΒΑΛΛΩ

Για πόσο καιρό ακόμα, αναισθητοι, υποταγμένοι και
ασθενικοί θα γυρνάτε;